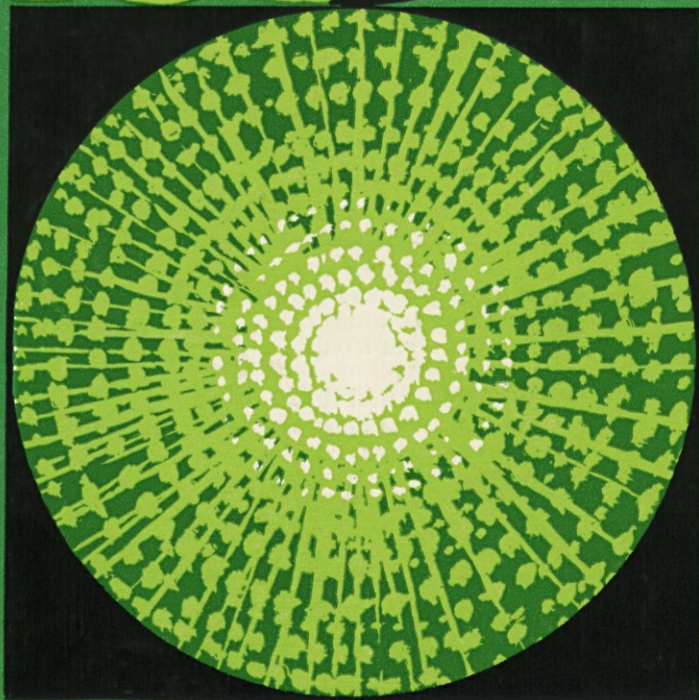

naša luč

1967 6

NAPREDEK NARODOV se imenuje nova okrožnica papeža Pavla VI., peta od vseh okrožnic, kar jih je doslej izdal. V prvem delu navaja kot delovni program boj zoper nepismenost, posvetiti družini vsako skrb, vzbuditi družini vsako skrb, vzbuditi poklicnim organizacijam njih vzgojno odgovornost in pospeševati kulturo. Drugi del govori o trojni dolžnosti ljudi: vzajemnosti, socialni pravičnosti in o ljubezni do vseh ljudi. Papež zaključuje

utrip Cerkve

okrožnico z upanjem na boljši svet. Odmev okrožnice je bil po vsem svetu izreden.

SLOMSKOVA BEATIFIKACIJA — Obredna kongregacija trenutno opravlja dve stvari: 1. proučuje Slomskove spise; 2. overja postopek o sluhu svetosti in junaških kreposti božjega služabnika in postopek o nečestčenju; to je, da božjega služabnika doslej niso še nikjer javno častili.

LAIŠKI SVET — Njegovo prvo zasedanje je trajalo od 15. do 20. aprila. Na sejah so razpravljali o pripravah na 3. svetovni kongres apostolata laikov v letošnji jeseni. Sprejel jih je tudi papež in jim med drugim rekel: „Danes se odpira neznanško široko področje za vse oblike apostolata. Ginjenj mislimo na velikodušne napore laikov po vsem svetu, katerih predstavniki ste vi. Vse katoličane dobre volje vabimo, naj postanejo s svo-

jim delom vedno boljši apostoli, Kristusove priče in nosilci evangelija.“

MINDSZENTY — Kardinal Jožef Mindszenty je pred kratkim v popolni tišini obhajal 75. rojstni dan v ameriškem poslaništvu v Budimpešti, kjer živi že od 4. novembra 1956. Med redkimi obiskovalci, ki ga obiščejo v prostorih ameriškega poslaništva, je tudi dunajski nadškof, kardinal König. Kardinal Mindszenty je kot duhovnik vselej in povsod neustrašno branil pravice katoliške Cerkve.

DUHOVNIKI V ČEHOSLOVASKI — Po zadnjih poročilih iz Prage so čehoslovaške državne oblasti dale nekaterim duhovnikom, ki so bili obsojeni ali niso smeli izvrševati duhovniške službe, dovoljenje, da smejo opravljati dušnopastirsko službo in delovati celo kot župniki v raznih škofijah.

DELAVCI ZA ŠKOFA — V italijanski škofiji Ancona se je razširila vest med pristaniškimi delavci, da je njihov škof hudo bolan in mu morajo dati transfuzijo krvi. Večina teh delavcev se je takoj javila na uradu za transfuzijo, da so pripravljene darovati kri za svojega škofa.

KATOLIČANI IN JUDJE — V cerkvi sv. Marjete v Madridu so imeli posebni obred, pri katerem je sodelovalo in skupno molilo 200 katoličanov in Judov. Med obredom sta govorila avguštinski pater Alvarez in predsednik madridske židovske skupnosti Mazin.

ZA MISIJONE — V Belgiji so praznovali dan solidarnosti s katoliško Cerkvijo v Kongu, Rwandi in Burundi. Pobuda ima namen seznanjati belgijske katoličane z njihovo odgovornostjo, ki jo imajo do teh treh mladih katoliških držav.

PROCESIJA ZA MIR — Nad sto katoliških, protestantskih in judovskih duhovnikov se je udeležilo v Londonu procesije za mir v Vietnamu. Šli so od Kingwaya do stolnice sv. Pavla. Začetka procesije se je udeležil tudi anglikanski škof v Londonu, dr. Stopford. Poleg svetnih duhovnikov so se s katoliške strani udeležili mirovne procesije dominikanci in jezuiti, s strani drugih ver pa metodisti, prezbiterijanci in kvekerji.

REDOVNICE VODIJO ŽUPNIJE — V Braziliji so zaradi pomanjkanja duhovnikov 40 župnij prevzele redovnice. One krščujejo, pridigajo, učijo, vodijo besedno božjo službo, blagoslavlajo z Najsvetejšim in delijo obhajilo, poročajo in vodijo cerkvene pogrebe. Zdi se, da se jim stik z ljudmi bolj posreči kot duhovnikom. Seveda je njih delo lažje kot za duhovnike, vsaj v kolikor žive v samostanski skupnosti, dočim je duhovnik večinoma sam.

NAD DESET TON ZDRAVIL — Družba sv. Vincencija Pavelskega je ustanovila v Sydneyu v Avstraliji odbor za zdravniško pomoč manj razvitim deželam. Vsako leto zbere ta odbor nad deset ton zdravil. Za nekatere misijonske postaje na otokih v Tihem oceanu je to edini vir pomoči za bolnike.

ZADRUGE V BOLIVIJI — Bolivijska vlada je dala na razpolago katoliški dobrodelni ustanovi Karitas obsežno zemljišče 25.000 akrov za izvedbo kmetijskega načrta. Zelo plodovito zemljišče bo dano v obdelavo 500 kmečkim družinam za ustanovitve zadrug in posebnega obdelovanja pod nadzorstvom te katoliške podporne organizacije.

Beseda in beseda

Zanimivo je gledati z mostu, ko pade kamen v vodo: okrog točke, na katero je padel, se širijo krogi, vedno večji, dokler ne vzalovi vsa gladina. In to od enega samega kamna.

Ko bi mogel videti glasovne valove, bi opazil isto ob oddajnih antenah agencij, radijskih in televizijskih oddajnih postaj: besede se širijo v krogih in valovih daleč, prav do zadnjih koč zadnjih gorskih vasi. Odtisnjene na papir prihajajo po drugačni poti, a nič manj gotovo tudi do skrajnih bivališč ljudi. Z besedami pa se širi tisto, kar te v sebi zapirajo: resnica ali laž, ljubezen ali sovraštvo.

Človekovi možgani in srce so kot sprejemnik, ki lovi te valove in kroge. Besede poustvarjajo v njih misli in čustva tistega, ki jih je poslal v svet. V človeku zapoje iste strune, kot so pele pri odpošiljatelju besed, vsaj v večini primerov. Tudi na ta način se svet gradi — ali podira.

Ko bi mogel človek vsako besedo, ki pride po teh poteh do njega, preveriti: koliko potvorb resnice, zamolčanih dejstev, izkrivljenih resnic, prenesenih poudarkov na nebitveno, na kopita milimetrskih sistemov natezanih resnic... Koliko tudi vzbujenih človeka nevrednih čustev samoljubja, ozkosti, pritlikavstva, hlapčevstva, sovraštva...!

In vendar bi morala po teh valovih prihajati resnica in še pred njo ljubezen. Po taki besedi bi postajal svet dober, plemenit, družina povezana z edino trajno vezjo, z dobroto.

A ni tako.

Ponekod ni dano besedi resnice in ljubezni, da bi se širila po čudih moderne tehnike. Tisti, ki odmerjajo pravico, se boje te besede, kot da bi mogla škoditi. Ta strah govori njim v škodo. Svoboda se vendar ne boji take besede.

Drugod se uresničujejo pred dvajsetimi stoletji izgovorjene besede, da so otroci sveta sposobnejši od otrok luči. Pri tistih, ki imajo besedo luči, ni prave ljubezni do nje. Ko bi ta bila, bi tudi našli pot, kako jo spraviti do src, ki umirajo za njo. Postali so „psi, ki ne lajajo,“ odpovedali so se celo temu, da bi bili vsaj „brneč bron in zveneeč cimbale“. Z eno besedo: pozabili so na svojo nalogo.

„O kako lepe so noge tistih, ki prinašajo mir, ki prinašajo dobro!“ stoji v svetem pismu.

Ali ne velja isto za besedo?

15.000 Slovencev pri Gospe Sveti — ki jih ni bilo

Slovenski škofje so letos vabili dvakrat na romanje: v aprilu v Rim, v maju h Gospe Sveti.

Od 3. do 8. aprila so res romali Slovenci v Rim. Bilo jih je 2000 iz Slovenije, 500 od drugod.

Romanje h Gospe Sveti je bilo določeno za 9. maja, ko je v Jugoslaviji državni praznik, Praznik zmage. Ze po objavljenem datumu romanja so oblasti ta praznik ukinitile. Zakaj, ne vemo. Po ukinitvi praznika je bilo slišati, da bo romanje 30. aprila: tako bi se ga mogli udeležiti vsi, ki bi hoteli. Ugibanja o datumu je bilo konec, ko so slovenski škofje 15. aprila v Družini objavili: „H Gospe Sveti bomo romali 9. maja. Spored romanja bo objavljen v prihodnji številki našega lista, ki bo izšla še pred prvim majem.“

Res je naslednja številka Družine objavila spored romanja: „Ob 10. uri vhod škofov in začetek maše s somaševanjem štirih škofov in zastopnikov škofij, v kateri biva jo Slovenci. Ob 13.30 odhod z avtobusi na Krko, kjer bo ob 15. uri govor in pete litanije.“ (1. maja 1967, str. 100).

Pričakovati je bilo mnogo romarjev, kljub temu da je bil 9. maj delavnik. V intervjuju z urednikom Družine je mariborski škof dr. M. Držičnik rekel: „Iz mariborske škofije je prijavljenih okrog 6000 romarjev. Računamo, da bo vseh romarjev 10.000 do 15.000. Po zagotovilu prirediteljev je v cerkvi in okrog nje prostora za 15.000 ljudi. To bo gotovo največje slovensko romanje v tujino.“ (Družina, 1. maja 1967, str. 98).

Za romanje so se pripravili tudi obmejni Slovenci: Tržačani, Goričani, Beneški Slovenci in Korošci.

Romanje je hotelo imeti strogo verski značaj. Mariborski škof je to izrečno povedal: „Predvsem bi pa želel naglasiti, da bo naše romanje h Gospe Sveti zgolj verskega značaja. Zahvalili se bomo na grobu sv. Modesta in na grobu sv. Eme za milost svete vere. Vse druge spomine bomo pustili ob strani, četudi so za nas važni in pomenljivi: saj je Gospa Sveta zibelka slovenstva, na Koroškem so prvi začetki naše narodne samostojnosti. Toda te ne bomo javno naglašali.“ (prav tam).

Kakor strela z jasnega pa je po vsem tem prišla vest: Romanja ne bo! Ljubljanski nadškof je v svoji okrožnici 27. aprila (ki pa je bila dejansko kasneje razmnožena, kot je bila tiskana številka Družine, ki je objavila program romanja) sporočil: „Skupnega vse-slovenskega romanja h Gospe Sveti ne bo! Prevozna podjetja so sporočila, da dne 9. maja, ko je delovni dan, ne morejo prevzeti prevoza romarjev na Koroško, zlasti zaradi zelo velikega števila prijavljenih. Tudi avstrijske oblasti so bile v skrbeh in zadregi zaradi velikega števila avtobusov. Pri tako velikem številu vozil in ljudi bi bilo posebno težko urejevati promet. Tako mora skupno romanje dne 9. maja odpasti.“ (Okrožnica šte. 6/1967, Ljubljana, 27. aprila 1967, str. 36).

Tržaški in goriški Slovenci so kljub temu romali. V „Katoliškem glasu“ so objavili:

„Kljub temu da so slovenski škofje zaradi mnogih težav, ki so nastale v zadnjih dneh, smatrali za primerno, da odpovedo vsenarodno romanje h Gospé Sveti, bodo tržaški in goriški Slovenci, ki pač živijo v drugih razmerah in so zato bolj svobodni glede svojih odločitev, opravili svoje romanje, kot je bilo objavljeno, v torek, 9. maja, po že sprejetem programu. Skupina bo obsegala 6 avtobusov, kar pomeni 300 romarjev.“ (Gorica, 4. maja 1967, str. 4).

Človek se sprašuje:

Zakaj ni bilo romarjev iz Slovenije?

Da bi ne mogla prevozna podjetja prevzeti prevoza zato, ker je bil 9. maj delovni dan, ko bi jih prav na delovni dan mogla, če bi jih sploh kdaj?

Da bi bile avstrijske oblasti zaskrbljene zaradi velikega števila avtobusov, ko zaradi desetkrat večjega števila avtov poleti niso zaskrbljene?

Kdo je zaskrbljen in zakaj?

Kdo se je zbal in česa?

Koroška zelo protislovensko nastrojena organizacija „Heimatdienst“ se je v tedniku „Kärntner Nachrichten“ (koroško glasilo velenemško usmerjene Avstrijske liberalne stranke — FPÖ) 13. maja t. l. pohvalila, da je preprečila to slovensko romanje in s tem ohranila v deželi mir. Po njenem mnenju naj bi to romanje organizirala komunistična centrala v Ljubljani, da bi pod pretvezo romanja peljala ljudi k vojvodskemu prestolu na Gosposvetskem polju, kjer bi „obisk več kot 30.000 Jugoslovanov in govori z njim v zvezi povzročili nemir med domovini zvestimi Korošci“.

„Heimatdienst“ je posredovala pri celovški škofiji in pri koroški deželni vladi za prepoved romanja, koroška vlada je pa sporočila slovenski vladi v Ljubljani, da se boji demonstracij (!) in da je tudi velika težava, kam spraviti toliko avtobusov (čeprav je bilo že prej urejeno, da bodo parkirali v Varpji vesi). „Da bi se medsebojni odnosi ne poslabšali“, je slovenska vlada ugodila želji koroške vlade.

*Gospa Sveta, zibelka slovenstva, naš krstni kamen, stoletna priča kvi-
vic, prizadejanih slovenskemu narodu.*

Bog potrebuje ljudi

Že pred leti so Francozi izdelali film s tem naslovom. Vsebina je tale:

Na majhnem, od vetra bičanem otoku Seine se borijo za vsakdanji kruh revni otočani. Živijo od ribolova in ropanja razbitih ladij, ki jih prižene tok k obali. Duhovnik, ki je pastiroval med njimi, zapušča otok zaradi neuspeha. Ljudje silijo v cerkovnika Tomaža, naj jim on nadomešča duhovnika. On dobro ve, da ne more in ne sme vršiti duhovniških opravil, a se zahtevam ljudi vda.

Dela ima čez glavo: žena v smrtnem grehu prosi odveze, več žená prosi pred praznim tabernakljem obhajila, umirajoči prosi ves obupan odveze, večina otočanov zahteva od cerkovnika, naj jim mašuje. Skratka: brez duhovnika na otoku ne morejo živeti.

Osnovna misel filma je: človek je religiozno bitje. Vere pa ne more biti brez zunanjih oblik, brez liturgičnega življenja. Res, Bog potrebuje ljudi.

POKLICAN OD BOGA

Kaj je pravzaprav poklic? Nič drugega kot božji klic človeku, naj uresniči sposobnosti, ki so v njem kot v zarodku. Ker je življenje pestro in stavlja polno različnih nalog, so tudi poklici različni.

Duhovniški poklic je nekaj povsem svojstvenega. Po duhovniku hoče priti Bog v stik

z ljudmi. Duhovnik zastopa božje interese pri ljudeh in interese ljudi pri Bogu.

Kristus čisto jasno pove, da klic v duhovništvo ni zadeva človeka, ampak zadeva Boga. „Niste vi mene izbrali, ampak jaz sem vas izbral,“ je rekel apostolom, svojim prvim duhovnikom. Duhovnik je Kristusov izbravec in njegov poslanec. Govoriti mora ljudem o nadmaterialnem, duhovnem svetu in voditi ljudi vanj. Ker je ta svet tisti, v katerem edinem se odloča človekova veličina, je duhovniški poklic med vsemi poklici najvažnejši.

OJAČEVAVEC BESEDE

Kristus je govoril apostolom o njihovem poslanstvu: „Kakor je Oče mene poslal, tako jaz vas pošljem... Pojdite in učite vse narode... Kdor vas posluša, mene posluša; in kdor vas zavrne, mene zavrne... Kdor sprejme, kogar pošljem, mene sprejme. Kdor pa mene sprejme, sprejme tistega, ki me je poslal.“

Iz teh besed sledi, da je duhovnik izbran in poslan za oznanjevanje Kristusovega nauka. Mora biti kakor ojačevavec božje besede. Ta beseda kaže človeku pot k Bogu, odkriva mu smoter življenja, daje odgovor na najtežja vprašanja, nudi moč v težkih urah. Božja beseda je človeku potrebna kot vsakdanji kruh.

Duhovnik mora to besedo ljudem deliti, kjerkoli more in v vseh možnih oblikah: v cerkvi, v šoli, po domovih, v predavalnicah, po revijah in časopisih, po radiu in televiziji. Sam si jo mora prej osvojiti v urah študija in premišljevanja, da postane del njegovega mišljenja.

Božja beseda more delati čudeže. Kristus sam je govoril o semenu božje besede, ki ga je šel sejavec sejati. Da je le sejavec in da

V filmu „Na divjem severu“ je prišel nekdo med večni led in sneg. Vprašal je spremljevalca:

„Ali je na svetu kaj takega, kar bi moglo človeka tukaj pridržati?“

„Da,“ je odgovoril spremljevalec. „Trgovec s krznom ostane tu eno zimo — zaradi denarja. Policaj ostane pet let — zaradi pokojnine. Misijonar ostane vse življenje — iz ljubezni do Boga in duš.“

je le zemlja pripravljena, pa bo božja beseda obrodila tudi stoteren sad, saj nosi v sebi božje življenje.

DELIVEC ŽIVLJENJA

Ni duhovnikova naloga samo učiti. Kristus ni prišel samo učiti, ampak tudi ljudem dat božje življenje in jih tako notranje povezati z Bogom. Od greha prvih staršev do Kristusove smrti na križu je bil človek kot z verigo priklenjen na zemljo, da se ni mogel dvigniti k Bogu. Te verige se sam ni mogel rešiti. Kristus jo je za ceno lastne krvi pretrgal in tako človeku omogočil zopetno zблиžanje z Bogom.

Duhovnikova naloga je, ljudem deliti božje življenje. Prvi vrelec božjega življenja je maša, Kristusova daritev. Brez duhovnika ni maše. Zakramenti so kot kanali, po katerih se preliva božje življenje v ljudi. Tudi teh, vsaj vseh, ni brez duhovnika. Duhovnik je res kakor most med nebom in zemljo, da ljudem prinaša Boga.

Neka vas v Bosni je ostala brez duhovnika. Več let so ga čakali. Naposled so napisali pismo škofu. V Jezusovem imenu so ga

Poznejši misijonar in mučenec Just de Bretonnières je kot otrok prvič slišal o poganih, ki stanujejo na drugi strani zemlje. V domačem vrtu je izkopal jamico, da bi prišel v zvezo s pogani. Legel je na tla, nastavil uho na jamico in napeto prisluškoval. Mati ga je tako našla in začudeno vprašala, kaj počne.

„Pst, mama,“ je šepnil, „poslušam Kitajce, ki me kličejo!“

prosili, naj jim pošlje duhovnika: „Otroci nam umirajo brez krsta, starci brez tolažbe in svete popotnice. Svoje mrtve pokopavamo brez duhovnika. A kaj naj rečemo o naši mladini? Nihče je ne more ugnati, ker ni duhovnika, ki bi jo učil krščanskega nauka.“ Na koncu so dodali: „Najdite nam duhovnika, kjerkoli morete. Ne zahtevamo ne mladega ne zdravega, lahko je tudi star in slaboten, da bo le duhovnik. Pa naj bo tudi slep, za roke ga bomo vodili po župniji. Naj bo brez nog, na rokah ga bomo nosili. Samo da bo pri nas duhovnik.“

Kaj ni bilo to pismo najlepši opis duhovnika?

ct

kropilček

Najponižnejša, najneznatnejša stvar v hiši je kropilček. Oko ga komaj zapazi, toda srce ga najde ob sleherni uri, celo v največji temi, zakaj sluti ga.

Visi na ozkem pasu stene med vrati in omaro, majhen in nebogljen, s svojim belozlatim angelčkom, ki drži v rokah za otroško pest veliko školjko. Ves dan visi v tem olivnem somraku tih in osamljen, kakor molitev pozabljenе duše. Pa bi vendarle pogręšali nekaj velikega, če bi ga ne bilo.

V njem je voda. Voda iz naših studencev, iz nedrij gorá, ki se je svetla in lepa zablęčala v mrzli dan svetih Treh kraljev, ko jo je cerkovnik zajel in napolnil z njo veliko kad za cerkvenimi vrati. Sol jo je požlahnila in duhovnikov blagoslov jo je očistil prekletstva:

„... tebe, Gospod, ki sovražne krivice mogočno streš, trepetaje in ponižno prosimo in rotimo: Ozri se milostno na to svojo tvar soli in vode, povečičaj jo blagodejno in posveti z roso svoje dobrote: da se povsod, kjer bodo z njo kropili, na klicanje tvojega svetega imena odvrne vsaka sovražnost nečistega duha in daleč prežene strah pred strupeno kačo...“

— — —

Nekoč, ko sem bil zelo majhen in dober, vsa šla z očetom skozi gozd. Prejšnji dan je deževalo. V rebri, tik pod potjo, je rasel star, belkast gaber, ki je bil že ves nagnit od dolgega življenja. Tam, kjer mu je bil pred davnim časom vihar odlomil vejo, se je v deblu napravila votlina. Ta je bila tisti dan polna vode. Bel metuljček je z razprostrtimi krili plaval v njej kakor nežen cvet.

Oče je pokazal s prstom nanjo:

„Vidiš, tudi živali imajo svoje kropilčke, ki jih sam Bog naliva in blagoslovlja...“ mi je rekel.

Kako lepo je bilo verjeti njegovi besedi! Vso noč sem sanjal, kako prihajajo zajci in veverice in srne in ptiči ter pomakajo noge in peruti v vodo, ki se je nabrala v votlinici trhlega gabra, ter si križajo lepe glave. Zdelo se mi je, da mora biti tako, in se nisem prav nič čudil.

Potem pa je prišel čas, ko sem se zdel sam sebi prenapolnjen z modrostjo tega sveta in nikakor nisem mogel — ali pa hotel — razumeti, kako naj bi preprosti križ izpremenil navadno vodo v studenec milosti. Tedaj je kropilček izgubil zame vso lepoto in mik. Umr

je. Le na sveti večer, ko se je v meni spet prebudila trohica otroštva, sem še zaslutil skrivnost blagoslovljene vode. In oče je bil žalosten, ker ni mojih prstov več omočila voda blagoslova in zaznamovala mojega čela z znamenjem križa. Nekaj mrtvega mi je ležalo v srcu, težko in brezupno kakor strupena goba.

O, milost, zastonj podarjena!

— — —

Zdaj spet čutim vse veličastje večernega in jutranjega blagoslova, vso težo in tolažbo globoke vere, v kateri pomakajo naši ljudje razbolele prste v kropilček za vrati — resni so tedaj in njih oči iščejo poti od zemlje do Boga.

Ne vem, kaj bi še povedal o kropilčku! Resnično ne vem.

Bog mi še ni naklonil srca svetega Frančiška, da bi mogel spoznati vso skrivnost te božje skledice, ki nam iz nje nataka svojo milost.

Toda veliko občudovanje občutim pred čeli ljudi, na katerih se nikdar ne posuši blagoslov posvečene vode in se jim jutro in večer vedno začinja v somračnem kotu za vrati, kjer belozlat angelček pestuje školjko s sveto vodo.

O, kropilček, sladki janež naših domov! — Res, prav taki so kakor janež, ki ga mati zamesi med kruh, da budi okusu vesela iznenađenja! — Posodica olja naših duš — daj nam svoj blagoslov!

E. C e v c

Unec pri Rakeku na Notranjskem

Zahodna stran je za pogled z Ljubljanskega gradu izredna, zlasti ob lepih popoldnevih, ko sonce zlati Kamno gorico, počiva na Nanosu, sveti po Veliki strani, po Rakovcu in nam kaže Streliški vrh, Hrušico, Idrijski Javornik, Ulovko, Križno goro, Debeli vrh, Veliki Gorljak, Gradišče, Kožljek, Ključ, Dobrovski vrh, Ovučji hrib, Veternik, Pasjo Ravan in Grmado.

Notranjski možakarji so možakarji posebne vrste: molk je njihov poglavitni zaklad, naučili so se ga v gozdovih, gozdovi pa znajo najbolj molčati; a kadar je potrebno, da rečejo kakšno besedo, je to beseda živali ali pa beseda vetra, ki je prišel po naključju k molku v goste.

Zemlja je v teh krajih prelukenjana in nosi v svoji notranjosti polno skrivnosti, ki jih ljudje odkrivajo že za življenja. Zaradi teh globokih skrivnosti se Notranjski pravi Notranjska. To je edina dežela na svetu s tako ponotranjenim imenom.

Vse pa se spremeni v primorsko stran. Živahnost je zmeraj dediščina sonca, grozdja in morske bližine. Le žal so tamkaj neke ostudni hribi, ki se z Gradu ne vidi, pa so glavni krivci, da v Ljubljano ne prihajajo morske dobrodelnosti. Če bi jih ne bilo, bi Ljubljana bila skorajda obmorsko mesto, tako pa so primorske burje tiste, ki pravzaprav preprečujejo veselje temperatur in življenja.

J. J a v o r š e k

Papež + škofje + duhovniki + diakoni = Cerkev, ki služi

ŠKOFJE S PAPEŽEM SLUŽIJO CERKVI

Kakor so po Gospodovi določitvi sveti Peter in drugi apostoli en sam apostolski zbor, tako so na podoben način povezani med seboj rimski škof, Petrov naslednik, in drugi škofje, nasledniki apostolov.

Že prastari običaj, da so po vsem svetu postavljeni škofje bili v občestvu med seboj in rimskim škofom povezani z vezjo edinstvi, ljubezni in miru, je priča za zborna naravo in zborni značaj škofovskega reda. To jasno potrjujejo tudi vesoljni cerkveni zbori, ki so se vršili v teku stoletij. In prav to nakazuje običaj, da je treba poklicati več škofov, ki naj bi sodelovali pri povzdignjenju novega izbranca k službi najvišjega duhovništva.

Zbor ali telo škofov pa ima oblast le, če ga pojmujemo povezanega z rimskim škofom, Petrovim naslednikom, kot glavo zbora. Rimski škof ima namreč v Cerkvi v moči svoje službe kot Kristusov namestnik in pastir vse Cerkve polno, vrhovno in vesoljno oblast. Ob zvestem ohranjanju prvenstva in poglavarstva svoje glave pa izvršujejo škofje v tem zboru lastno oblast.

Posamezni škofje, ki so postavljeni na čelo delnim Cerkvam, izvršujejo svoje pastirsko vodstvo **le nad zaupanim jim delom božjega ljudstva, ne pa nad drugimi Cerkvami in tudi ne nad vesoljno Cerkvijo.** Toda kot udje škofovskega zbora in zakoniti nasledniki apostolov morajo po Kristusovi ustanovitvi in zapovedi posamezni škofje skrbeti za vso Cerkev. **Vsi škofje so namreč dolžni pospeševati in varovati edinstvo vere in vernike navajati k ljubezni do vsega Kristusovega skrivnostnega telesa, zlasti do ubožnih in trpečih udov in do tistih, ki so zaradi pravice preganjani.** Naposled morajo pospeševati vsakršno dejavnost, ki je skupna vsej Cerkvi, **predvsem, da bi rasla vera in vzšla luč polne resnice vsem ljudem.**

Kdaj ima zbor škofov oblast v Cerkvi?

Kje posamezni škofje izvršujejo svoje pastirsko vodstvo?

S čim morajo kljub temu skrbeti za vso Cerkev?

NJIH SLUŽBA JE V NEZMOTNEM UČENIŠTVU...

Med glavnimi nalogami škofov zavzema prvo mesto oznanjevanje evangelija. Škofje so namreč glasniki vere in dovajajo nove učence h Kristusu. So tudi avtentični učitelji, to se pravi, pravi nosilci Kristusove avtoritete. Sebi zaupanemu ljudstvu oznanjajo vero, ki jo je treba sprejeti in po njej uravnavati нравno življenje. Tako napravljajo vero rodovitno in budno odvrčajo zmote, ki preté njih čredi. Škofje, ki uče v občestvu z rimskim papežem, morajo vsi imeti v časti kot pričevalce božje in katoliške resnice. **Verniki se morajo strinjati v verskih in нравnih zadevah z razsodbo svojega škofa, izrečeno v Kristusovem imenu, in se je morajo oklepati z verno poslušnostjo duha.** To verno poslušnost volje in razuma je treba na poseben način izkazovati tudi učiteljstvu rimskega papeža tudi, kadar ne govori z najvišjo učiteljsko oblastjo.

Katera je glavna naloga škofov?

Ali se morajo verniki strinjati v verskih in нравnih zadevah s škofom in papežem?

Kdaj škofje nezmotno izrekajo Kristusov nauk?

Posamezni škofje sicer niso nezmotljivi, vendar pa **nezmotno izrekajo Kristusov nauk, kadar v verodostojnem učenju o verskih in nravnih zadevah glede kakega nauka soglasno izjavljajo, da ga je treba sprejeti kot dokončno obveznega**, četudi so razkropljeni po vsej zemlji, a ohranjajo vez občestva med seboj in s Petrovim naslednikom.

Ta nezmotljivost, s katero je božji Odrešenik hotel oskrbeti svojo Cerkev pri določanju verskega in nravnega nauka, se razteza tako daleč, kakor daleč se razteza zaklad božjega razodetja. To nezmotljivost ima v moči svoje službe rimski škof, glava škofovskega zbora, kadar kot vrhovni pastir in učitelj vseh kristjanov končno javno razglasi kak nauk o veri ali nraveh.

Kakšna dolžnost jih pri tem veže?

Ko pa bodisi rimski škof, bodisi zbor škofov skupaj z njim definira kak nauk, ga izreka v skladu s razodetjem, katerega so se dolžni vsi držati in se ravnati po njem. **Rimski papež in škofje se v skladu s svojo dolžnostjo in z važnostjo stvari marljivo trudijo, da bi s pripravnimi sredstvi razodetje prav raziskovali in ga primerno izražali.** Vendar pa ne prejemajo novega javnega razodetja, ki bi spadalo k božjemu zakladu vere.

... TER POSVEČEVANJU IN VODSTVU

Kako škofje posvečujejo svoje vernike?

Škof, zaznamovan s polnostjo zakramenta svetega reda, je oskrbnik milosti najvišjega duhovništva, in to predvsem v evharistiji, iz katere Cerkev neprestano živi in raste. Ta Kristusova Cerkev je resnično navzoča v vseh krajevnih občestvih vernikov, ki se, zedinjena s svojimi škofi, v novi zavezi tudi sama imenujejo cerkve. Ta so namreč vsako v svojem kraju novo, od Boga poklicano ljudstvo. **Oznanjevanje evangelija zbira vernike v teh občestvih in v njih se obhaja skrivnost Gospodove večerje**, da se po Gospodovem mesu in krvi povezuje vsa bratska skupnost v eno telo. V teh občestvih, čeprav so pogosto neznatna in uboga ali pa žive razkropljeno, je navzoč Kristus, čigar moč napravlja Cerkev eno, sveto, katoliško in apostolsko. Škofje s službo besede **posredujejo verujočim božjo moč v rešenje in vernike posvečujejo z zakramenti**, katerih urejeno in plodovito delitev urejajo s svojo oblastjo.

Kako jim služijo z vodstvom?

Škofje vodijo njim zaupane delne Cerkve kot Kristusovi namestniki in odposlanci **z nasveti, s spodbujanjem, z zgledi, pa tudi s svojo avtoriteto in sveto oblastjo, ki pa jo uporabljajo samo za spodbujanje svoje črede k rasti v resnici in svetosti.** Pri tem naj si bodo v svesti, da mora, kdor je največji, biti kakor najmanjši in predstojnik kakor strežnik. Ta oblast, ki jo opravljajo osebno v Kristusovem imenu, je njim lastna, redna in neposredna. V moči te oblasti imajo škofje pred Gospodom sveto pravico in dolžnost, **da dajejo svojim podrejenim zakone, jih sodijo in urejajo vse, kar zadeva bogoslužni red in način apostolata.** Njim je v polnosti izročena pastirska služba, to je trajna in vsakodnevna skrb za njih ovce. Vrhovna in vesoljna oblast papeža ne odpravlja njihove oblasti, ampak nasprotno: jo potrjuje, krepi in brani.

Katere pravice in dolžnosti imajo?

ŠKOFOM POMAGAJO DUHOVNIKI...

Duhovniki sicer nimajo najvišje stopnje duhovništva in so v izvrševanju svoje oblasti odvisni od škofov. Vendar pa so z njimi povezani v duhovniškem dostojanstvu in so v moči zakramenta svetega reda posvečeni **za oznanjevanje evangelija, za pastirje vernikov ter za obhajanje bogoslužja.**

Za kaj so duhovniki posvečeni?

Duhovniki kot skrbni sodelavci škofov ter njihova pomoč sestavljajo skupaj z njimi en sam duhovniški zbor. V posameznih krajevnih občestvih vernikov ponavzočujejo škofa, s katerim so zvezani v duhu zaupanja in velikodušnosti, in delno prevzemajo njegove naloge.

Za vernike naj duhovniki skrbijo kakor očetje v Kristusu. Naj bodo vzor svoji čredi in naj tako **vodijo svoje krajevno občestvo** in mu tako **služijo**, da bo vredno nositi tisto ime, s katerim je odlikovano eno samo in celotno božje ljudstvo, to je ime „božja Cerkev“. Pomnijo naj, da so dolžni s svojim vsakdanjim življenjem in skrbjo vernim in brezvernim, katoličanom in nekatoličanom kazati obraz res duhovniške in pastirske službe in vsem nuditi pričevanje resnice in življenja ter kot dobri pastirji iskati tudi tiste, ki so sicer krščeni v katoliški Cerkvi, a so nehali prejemati zakramente ali pa celo odpadli od vere.

Katere so njihove naloge?

... IN DIAKONI

Na nižji stopnji so diakoni, ki se ne posvečujejo za duhovništvo, ampak za strežništvo. Okrepljeni z zakramentalno milostjo v občestvu s škofom in zborom njegovih duhovnikov služijo božjemu ljudstvu v strežništvu svetega bogoslužja, besede in ljubezni. Z odobritvijo pristojne oblasti **more diakon podeljevati krst, hraniti in deliti evharistijo, prisostvovati v imenu Cerkve sklepanju zakona in ga blagoslavljati, prinašati popotnico umirajočim, brati vernikom sveto pismo, jih poučevati in spodbujati, voditi bogočastje in molitev vernikov, deliti blagoslove, voditi pogrebni obred in pokop.**

Katere naloge ima diakon?

Ker sedaj veljaven običaj Cerkve v mnogih pokrajinah otežuje spolnjevanje teh nalog, ki so za življenje Cerkve nadvse potrebne, se more diakonat v bodoče spet vzpostaviti kot samostojna in trajna stopnja. Pokrajinske škofovske konference morejo s papeževu odobritvijo odločiti, ali je in kje je za dušno pastirstvo primerno postaviti takšne diakone. S soglasjem rimskega škofa **bo mogoče ta diakonat podeliti tudi že poročenim starejšim moškim, pa tudi za to službo sposobnim mlajšim moškim**, za katere pa mora veljati postava, da ostanejo neporočeni.

Katerim bo lahko podeljen diakonat?

jz

Ena izmed treh novih maš v Beltincih leta 1966

U Binkoštno srečanje pri Trubarjevem grobu

Že več let je tlela med Slovenci v Nemčiji misel, da bi se vsaj kdaj na leto dobili skupaj. Letos se nam je ta želja uresničila na binkošti v Derendingenu pri Tübingenu.

Derendingen je predmestje univerzitetnega mesta Tübingen. V naselju stoji na vzpetini cerkva, v kateri je pred 400 leti oznanjal božjo besedo naš rojak Primož Trubar. Tu je prevajal sveto pismo v slovenščino in v Tübingenu je dal tiskati prvi slovenski knjigi: Abecednik in Katekizem. Zato je za nas ta cerkev, pri kateri je tudi pokopan, važen kulturni spomenik.

*

V noči pred binkoštni je deževalo, binkoštni dan sam je bil pa lep, čeprav precej topel. Ob prihodu v vas, kamor smo se počasi nabirali z vseh koncev Nemčije, nas je pozdravila slovenska zastava na krčmi in druga na cerkvenem stolpu.

Cerkva je bila pripravljena za mašo, zvonovi s stolpa so naznanili začetek. Ob vhodu v cerkev sta gospe v narodni noši pripenjali vstopajočim slovenske zastavice. Prostor v cerkvi je bil zaseden, bilo nas je štiristo. Somaševanje treh duhovnikov, molitve in petje v slovenščini, klena pridiga o ljubezni do božje besede, do slovenske besede in do vseh ljudi (dr. Janez Zdešar), pete litanije s prelepimi vmesnimi Marijinimi pesmimi, narodne noše, — vse je bilo tako čudovito lepo, da bi v cerkvi kar še ostali in molili in peli.

Popoldanska prireditev se je začela ob treh. Sprejela nas je okusno pripravljena dvorana: ob odru je visela slovenska zastava, ozadje je bilo prepeto z motivom slovenske pokrajine, nad odrom je oznanjal napis: Bogu otroci, narodu sinovi, nikomur hlapci!

Poleg nad petsto rojakov s svojimi šestimi dušnimi pastirji so se popoldanske prireditve udeležili: zastopnik rottenburške škofije prelat Hufnagel, zastopnik tübingenskega župana in derendingenski župnik Döttling.

Sporod je vodil g. Ciril Turk. Vsi smo zapeli pesem Gor čez izaro, sledili so pozdravi, deklamacija Zdravljice (ga. Kraljeva), solo Prelepa Gorenjska ob spremljavi harmonike (Jejčičeva), govor o Trubarju, katerega glavna misel je bila, da je Trubarja gnala k delu dvojna ljubezen: do Boga in do naroda (dr. Röger), narodni ples oberhausenske pesne skupine Šamarjanka, recitacija Župančičeve Naše besede (dr. Röger), narodni ples Gorenjska iste skupine in na koncu petje vseh Hej Slovenci, naša reč slovenska živo klije.

Program je bil pester in nekatere točke so bile udeležencem še posebno všeč.

*

Po končani prireditvi se kar nismo mogli posloviti. Nekateri so zaplesali, drugi peli, tretji se pogovarjali, vsi pa smo bili navdušeni nad srečanjem. Edini smo si bili v želji, da bi bila ta prireditev šele začetek podobnih vsakoletnih srečanj po različnih krajih Nemčije. Saj se tako spoznamo med seboj, pogovorimo se in nabereмо si moči za naše versko in slovensko življenje v tujini.

ARGENTINA — Ob odprtju filozofske fakultete ukrajinske univerze v Buenos Airesu sta govorila tudi slovenska profesorja dr. Tine Debeljak in dr. France Gnidovec. Oba sta omenjala vlogo Slovenije in Ukrajine v odnošajih med Vzhodom in Zahodom.

V Slovenski vasi so igrali 29. in 30. aprila igro v štirih dejanjih „Kaplan Klemen“. Igra je prirejena po povesti Karla Mauserja, ki jo je predlanskim izdala celovška Družba sv. Mohorja.

V Carapachayu je tamkajšnji dramatski odsek pripravil na odru Slovenskega doma mladinsko igro „Palčki“.

Dvanajsti Slovenski dan v Argentini je bil letos na Pristavi v Castelarju. Bil je posvečen 20-letnici začetka oblikovanja organizacijske skupnosti slovenskih beguncev — naseljencev v Argentini. „Zavreči moramo načelo: vsak zase, Bog pa za vse. To načelo je razdvojilo božjo družino v razred kapitalistov in razred proletarcev in oboje odtrgalo od Dobrega pastirja,“ je dejal pridigar pri službi božji. Predsednik Zedinjene Slovenije g. Božo Fink je v govoru med drugim povedal tudi tele misli: „Naše organizirane skupnosti nismo ustanovljali in krepili samo zaradi ohranjanja zgodovinskega in zemljepisnega pojma slovenstva, ampak predvsem z namenom, da po svojih zmožnostih pomagamo domovini do uveljavljanja tistih vrednot, po katerih edino more biti srečen narod in posameznik. Visoko postavljamo ideal svobode, polne svobode zgodovinsko zrelega naroda in človeka, ki mu je svoboda najdragocenejši dar narave. Ni ene svobode brez druge. Naše zvestno slovenstvo terja, da stojimo na strani suverenosti slovenskega naroda, ki bo znal sam krojiti svojo usodo

in se prosto odločati za smeri sožitja z ostalim človeštvom. Brez svobode naroda ni svobode poedinca. Smo še vedno v stanju borbe duha, v katerem nam je treba vzdržati, dokler ne bo slovenskemu človeku zagotovljeno svobodno izražanje mišljenja in resnični pluralizem.“

AVSTRALIJA — Prednica slovenskih sester, ki so prišle delovat med rojake v Avstraliji, m. Romana Toplak, je 12. aprila dopolnila 80-letnico. Čestitamo ji, da se

kar Janez Bernik so 28. januarja nastopili v Windsorju v Kanadi. Tamkajšnja univerza je namreč priredila dan narodne folklore in je za 15 minut povabila tudi Slovenski mladinski klub, ki se je lepo odrezal, in pokazal naše slovensko petje, plese in noše.

FRANCIJA — V Parizu je slovenski rojak Emil Bizjak, ki je kot pevec pod imenom Davor znan po svojih ploščah po vsem svetu, odprl okusno urejen lokal (Davor,

Slovinci po svetu

je v takih letih odločila tako daleč, ustanavljat novo ognjišče slovenske besede in katoliške vere.

KANADA — Šele nekaj let imajo montrealški Slovenci lastno cerkev, dvorano in župnišče. Nakupili so pristavo in jo uredili. Ves čas so si želeli tudi primernih orgel v cerkvi. 12. februarja se jim je ta želja izpolnila, ko so prvič zadonele s kora elektronske orgle. Cerkveni pevci so za to priložnost priredili koncert pesmi.

Letos bo v Kanadi Slovenski dan 2. julija. Posvečen bo 1200-letnemu jubileju pokristjanjenja Slovencev.

Božidar Kramolc, v Kanadi živeči slovenski akademski slikar, je imel v februarju v Torontu razstavo svojih umetnin zadnjih treh let. To je bila že njegova deseta razstava, odkar se je naselil v Kanadi.

V Montrealu je bolnišnica, v kateri deluje tudi Slovenec dr. Igor Bitenc, specialist za boleznj kosti.

15 naših deklet in harmoni-

27 rue d'Enghien, Paris 10°). Kdor hoče v Parizu preživeti prijeten večer ob domači glasbi in domači kuhinji, mu ne bo žal, če bo šel h Davorju, kjer so cene sorazmerno znatno nižje kot v drugih podobnih lokalih.

VIETNAM — Pred nekaj leti je odšel iz okolice Kranja preko meje Janez Zupan, ki je kasneje prišel v Združene države. Tam je bil kmalu poklican k vojakom in sicer k letalskim silam. Ko je bila njegova eskadrila poklicana na fronto v Vietnam, je odšel z njo tudi on. Aprila pa je na fronti padel. Ker padlih ameriških vojakov ne smejo pokopavati v deželah s komunistično vlado, so na stroške ameriške vlade padlega Janeza pokopali na pokopališču v Št. Janžu v Rožu na Koroskem, kjer ima Janez strica.

ZDA — Slovenska fara v Barbertonu je 30. aprila obhajala 50-letnico obstoja. Župnija ima lepo cerkev in šolo; staro cerkev so spremenili v župnijsko dvorano.

odgovarjamo

TRPLJENJE IN BOG

Pogosto me muči vprašanje trpljenja na svetu. Če je Bog res tako dober, kot verujemo, kako more dopustiti trpljenje? Ali je sploh možno to dvoje — človeško trpljenje in božjo dobroto — vskladiti? — O. D., Italija.

Naj nakažem nekaj smeri, v katerih je iskati rešitev temu nelahkemu vprašanju. Včasih sanjamo, kako lepo bi bilo življenje brez truda. Deveta dežela ali Indija Koromandija je bila sanja vseh človeških rodov. A če se človek zamisli, odkrije, da tudi trud življenju prinaša lepoto. Kaj ni bolj vabljiva tista igra, ki zahteva od nas truda, kot tista, kjer odloči le sreča? In ali nas pot na goro ne osreči bolj, če jo naredimo peš, kot če se peljemo z žičnico? In ali bi ne postalo življenje prazno, dolgočasno in kar neznosno brez prijetne zavesti, in zadoščanja po težko opravljenem delu?

Kaj pa telesne bolečine? Tudi te so do neke mere potrebne, saj nam varujejo zdravje in življenje. Ko začitim bolečino v telesu, grem k zdravniku. Koliko ljudi bi ne umrlo tako zgodaj, ko bi se bolečina pojavila takoj, ko se jih je lotil rak ali jetika. Tudi duševna bolečina je potrebna, saj bi brez nje bili brez sočutja, topi in brezbrizni. Trpljenje je nekaj smiselnega, a ker je često preveliko, dela človeka nesrečnega. In tu je tisto vprašanje: kako to preveliko trpljenje vskladiti z božjo dobrotto?

Že pamet slutiti, vera pa nas to izrečno uči, da je trpljenje prišlo na svet po grehu. Greh je najhujše zlo, nemirna vest je najstrašnejša oblika trpljenja na svetu. Greha je kriv človek, ker se s svobodno voljo postavi proti redu v stvarstvu. Nekateri se sprašujejo, zakaj je Bog ustvaril človeka svobodnega, če je videl, kako bo ta svojo svobodo izrabil in koliko bo zaradi zlorabljanja svobode trpel. Odgovor je ta: svoboda je tako nekaj čudovitega, da v božjih očeh odtehta tudi greh in trpljenje, ki sta posledica zlorabljanja svobode. Ko bi razumeli, kaj je svoboda, bi razumeli tudi božje ravnanje.

Brez svobode bi človek ne poznal sreče nad uspehom, sanj ob načrtih, boja za uresničitev

teh, upanja, zmag, veselja ob zmagah. Kako revno bi bilo življenje brez teh doživetij! Bilo bi kakor ura, kjer je vse mrtvo, čeprav se premika. Kako vse bolj srečen je človek ob hiši, ki jo je sam prigaral, kot drugi, ki jo je poddedoval. Največja človekova sreča je zavest, da si je tudi sam srečo ustvaril. Brez svobodne volje bi te sreče ne bilo.

Ima pa trpljenje ob vsem tudi dobre posledice: zmožno je oprati krivdo, zavarovati človeka pred nadaljnjimi zlorabami svobode in izoblikovati iz njega osebnost.

MOLITEV V DRUŽINI

Duhovniki nam govorijo, kako moramo vpeljevati v naše družine krščanske navade. Molitev zjutraj in zvečer, pri jedi, ob zvonjenju... Pa navade za nedelje in praznike, sploh naj bo vse v samih navadah. Ali se vam ne zdi vse to preveč po vojaško? Sama sem bila v otroških letih tako vzgojena. Svoje otroke bi pa rada vzgajala bolj moderno. Naj molijo, kadar jim bo srce zahotelo pogovora z Bogom. Podobno naj velja za obisk maše, verouka, sploh vse versko naj bo prepuščeno njih prosti volji, ne pa neusmiljeni navadi. Potem ne bodo verni le iz navade, kot jih je žal toliko... — M. M., Avstrija.

Treba je razlikovati med dobro in slabo stranjo navade. Dobra stran je v tem, da nas navada drži pokonci. Kako hudo bi bilo, vsak dan sproti se siliti k dobrim odločitvam. Kdor je imel srečo, da je bil deležen dobre vzgoje, si je take navade že kot otrok pridobil, postale so mu druga narava. V meso in kri so mu prešle in vrši jih z lahkoto. V tem smislu mora tudi versko življenje v družini preiti v navado.

Slaba stran navade je pa v tem, da more le-ta mojim dejanjem vzeti vsebino. Če ne pazim, ostanejo le še mehanična dejanja brez duše. Tako postajam počasi kristjan iz navade, brez živega prepričanja. Seveda v tem primeru navada ni več opora, ampak železno okovje. Treba se je truditi, da ob ponavljanju dejanj obranjamo ljubezen do teh dejanj. Pomagamo si lahko s tem, da imamo doma druge navade v delavnik, druge na praznik; molitve včasih daljše, včasih krajše. Pa na različne načine. Prav je tudi, o verskih vajah se od časa do časa v družini pogovoriti.

PRILAGAJANJE CERKVE

Moj prijatelj ne more prav razumeti, zakaj se Cerkev prilagaja znanosti. Pravi, da obrača Cerkev plašč po vetru in se s tem spreminja. — F. R., Nemčija.

„Prilagajanje“ ni čisto prava beseda. Janez XXIII. je rabil besedo „posodobljenje“. Gre

predvsem za posodobljenje oznanjevanja evangelija: nauk ostane vedno isti, način oznanjevanja pa mora biti v različnih časih in v različnih krajih različen, pač najbolj primeren vsakratnim okoliščinam, da bo največ koristil. Tudi delitev zakramentov, ki so v bistvu vedno isti, naj bo primerna vsakratnemu človeku, saj so zanj ustanovljeni. Še bolj je potrebno posodobljenje, ki ga omenja koncil: „Medtem ko je bil Kristus svet, nedolžen, neomadeževan in ni poznal greha, temveč je prišel le v spravo za grehe ljudstva, pa ima Cerkev v svoji sredi grešnike, je hkrati sveta in vedno potrebna očiščevanja ter nikoli ne preneha s pokoro in prenavljanjem.“

Vendar vi mislite predvsem na razvoj verskih resnic. Ko je bil poznejši kardinal Newman še anglikanec, je tudi menil, da katoliška Cerkev obrača plašč po vetru, in mu je prav zato papež veljal naravnost za „antikrista“. Ko je potem leta in leta natančno študiral zgodovino katoliške Cerkev in od nje ločenih verskih skupnosti ter opazoval delo Cerkev v svojem času, je prišel do jasnega spoznanja: katoliška vera 19. stoletja je bistveno ista kakor vera apostolov, samo da je zaradi stika z novimi stvarnostmi pomensko vedno bolj določena tudi v oziru do teh novih stvarnosti. Pot vplivom Sv. Duha se pa verske resnice tudi razvijajo. A ta razvoj ni spreminjanje resnice. Mogli bi ga primerjati razvijanju fotografij. Pri tem razvijanju kemični proces ne more spraviti na fotografijo ničesar, kar bi ne bilo že na film ali na ploščo vtisnjeno, a prav po procesu postanejo obrisi jasni.

SVETO PISMO O RAJU

Kako je treba razumeti poročilo sv. pisma o raju, kači in grehu Adama in Eve? — T. B., Francija.

Kot pri ostalih mestih prvih enajstih poglavij prve Mojzesove knjige je treba tudi pri poročilu o raju dobro ločiti zunanjo obliko opisa od resnic, ki jih hoče sveti pisatelj povedati. Ta je hotel v slikovitem slogu razodeti preprostemu ljudstvu dogodke iz nedosežne preteklosti in težko dostopne resnice nevidnega, nadnaravnega sveta. Podobe je jemal iz svojega časa, kot so podobno kasneje srednjeveški florentinski slikarji upodabljali Mater božjo v florentinski noši in florentinskem okolju.

Z orisom edenskega vrta, polnega drevja in vode, kar oboje je pomenilo vzhodnjakom višek sreče, in z opisom prvih staršev brez očitkov vesti hoče sveto pismo poudariti globoko srečo prvega človeškega para, ki je izvirala iz prijetnega zunanjega okolja in notranje

skladnosti. Bila sta božja prijatelja, živela sta v milosti.

Drevo življenja dopolnjuje srečo v raju. Podoba je vzeta iz stare semitske kulture in pomeni, da so bili prvi starši telesno neumrljivi. Šlo je za mimonaravni dar neumrljivosti, kajti človek je po telesu umrljiv.

Sveti pisatelj govori tudi o drevesu spoznanja. Stalo je sredi raja, kar pomeni, da je bilo bistvenega pomena zanju. Bog je prepovedal od njega jesti: dal jima je vedeti, naj uporabljata svobodno voljo le v mejah božje volje. Od tega zavisi njuna sreča v raju. Če bosta prepoved prekršila, bosta spoznala razliko med dobrim in zlim.

Resnice, ki jih hoče poročilo o prvem grehu povedati, so: hudobni duh, ki sovraži Boga in človeka, je naše prve starše zapeljal v greh. Adam in Eva sta podlegla skušnjavi. Odrekla sta pokorščino Bogu, svojemu Stvarniku in dobrotniku. Greh je imel za posledico božjo kazen: izgubila sta nadnaravno prijateljstvo z Bogom, izgnana sta bila iz zemeljskega raja, zajelo ju je trpljenje in nazadnje smrt. Posledice prvega greha so prešle tudi na vse njune potomce.

Kačo sveti pisatelj uporablja kot podobo, da z njo izrazi dejanski poseg hudobnega duha v skušnjavi prvega človeka. Kača je služila starim vzhodnim narodom kot simbol za bogove in duhove.

Prvi greh je bil dejanje nepokorščine, ta pa se je rodila iz napuha. Kakšno je bilo dejanje prvih staršev, ne vemo.

MEŠANI ZAKON

V tujini sem in spoznal sem devetnajstletno tujko. Mirna in pridna je, prepričan sem, da je poštena. Moti me samo to, ker ni katoličanka. Kaj naj naredim? Ali naj se poročim z njo ali ne? — T. B., Švedska.

Cerkev je naša mati, ki nam dobro hoče. Čeprav pod določenimi pogoji dovoljuje mešane zakone, to je, zakone med katoličani in pripadniki drugih krščanskih veroizpovedi, to stori z bolečino. Stoletna skušnja govori, da so taki zakoni malokdaj v prid vernosti katoliškega soproga. Čeprav so zadnji čas glede pogojev pri sklepanju mešanih zakonov nastale nekatere spremembe, Cerkev mešane zakone še vedno odločno odsvetuje. Vera je nekaj tako bistvenega pri človeku, da si je težko predstavljati soglasje med dvema zakoncema, ki sta različne vere, če jima vera res nekaj pomeni.

jih organizacij, posebno tako imenovane Socialistične zveze... Mimo deklaracije in še bolj dogajanja, ki je izjavi ozadje, seveda ni mogel Tito... Takoj se je lotil avtorjev izjave, ki jih je s posebno ihto obtoževal, ker „so delali naskrivaj, da bi mogli udariti v hrbet“, in nasploh vseh, ki ob jeziku vzbujajo politične prepire. To po Titu delajo predvsem „neki filozofi“ in neki Zagrebčani in Belgrajčani, ki „zelo rafinirano“ prikazujejo Zvezo komunistov kot organizacijo, „ki se je preživela in je izgubila politično bitko“.

V nedeljo, 2. aprila, je zagrebški „Vjesnik“ končno le objavil imena tistih, ki so pobudili in podpisali deklaracijo o hrvaškem jeziku. Nihče ni pričakoval, da bo seznam tako dolg in da bo vseboval taka imena. Izjavo je podpisalo nad sto intelektualcev in med njimi je zelo veliko članov komunistične stranke. Skoro mesec dni je trajala redakcija besedila, ne da bi po trditvah uradnih funkcionarjev oblasti in partija vedela zanjo. Zato nad sto teh hrvaških razumnikov partija dolži konspiracije... Titova jugoslovanska tvorba se spopada z dezintegracijo. Volja po svobodi ji bije plat zvona... Svoboda je vulkan. (Buenos Aires, 22. aprila 1967, str. 1, 2).

DJILAS O JUGOSLAVIJI

Nekateri pripisujejo Djilasu, da bo kmalu imel vodilno politično mesto v Jugoslaviji. To je po mnenju dopisnika (newyorškega Timesa in švicarske Weltwoche, op. NL) že samo zato fantastična špekulacija, ker komunistična partija slej ko prej popolnoma obvladuje deželo. Djilas pa, ki zagovarja neko mešanico kapitalizma in socializma, podobno programu levega krila britanskih laburistov, se niti sam več ne označuje za marksista.

Kolikor se da sklepati iz njegovih besed, Djilas ne izključuje misli na politično oblast, vendar hoče predvsem podpreti najbolj liberalne elemente v partiji pri demokratizaciji Jugoslavije: „Za mene oblast ni problem, oblast ni važna. Za mene je važno priobčevati svoje ideje, pisati knjige, čakati in ne kapitulirati.“ Rekel je, da mu liberalizacija v Jugoslaviji daje poguma, vendar pa je pesimističen glede na hitro uresničenje svobodne družbe, ker je na oblasti še preveč ljudi, ki hočejo ohraniti

sedanje stanje. Glede spremembe v Jugoslaviji meni: „V tej reči ne moremo misliti na revolucijo za demokratizacijo. Jaz bi tako rekel: družba mora v živčno napetem drncu naprej.“

Milovan Djilas je... izjavil...: „Popolnoma naravno je, da Slovenci, Hrvati, Makedonci in drugi želijo utrditi svojo identiteto in kulturno neodvisnost. Vprašujejo se: Ako Togo v Afriki more biti samosvoja država, zakaj mi ne bi mogli biti? Problem je, razumljivo, v tem, kako pomiriti te težnje po različnosti in individualnosti z neizbežnim zedinjenjem Evrope, ki je popolnoma naravno in neizogibno potrebno.“

Djilas meni, da se Jugoslavija razvija v smer nekega konfederalizma; sodi, da je neke vrste konfederacija neizbežna, dodaja pa: „Za mene je svoboda bolj važna kot državne oblike.“ (Buenos Aires, 22. aprila 1967, str. 2).

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

MIHAJLOV PRED SODIŠČEM

Mihajlova so pripeljali iz ječe pred sodišče 17. t. m. (aprila, op. NL), da bi ga zaslišali v novem procesu. Toda obtoženec je v šesturnem zaslišanju ostal miren in siguren sam sebe ter je bil skoro ves čas v napadu.

Mihajlov je poudaril, da ima samo šest ali sedem odstotkov jugoslovanskih prebivavcev glas v političnih ali gospodarskih zadevah države, ter je obtožil komunistično partijo, da je prikrivala nacionalistične rivalitete med različnimi jugoslovanskimi republikami.

Mihajlov je tudi poudaril, da je imela Jugoslavija veliko več svobode pred drugo svetovno vojno, kajti monarhistični režim, ki je bil takrat na oblasti, je dovoljeval izdajanje nekaterih socialističnih in komunističnih revij, medtem ko njemu sedaj prepovedujejo izdajati protikomunistično revijo.

Mihajlov je napadel tudi Tita samega, obtoživši ga, da skuša zadušiti sleherno mnenje, ki se ne strinja z linijo komunistične partije. (Buenos Aires, 20. aprila 1967, str. 1).

„Slabo je to, nič več ga ne nesem. Včasih sem zlabka popil deset vrčkov piva, drugega za drugim.“

„In sedaj?“

„Sedaj moram po vsakem spiti najmanj en konjak; če ne, mi je slabo.“

V pivnici sedi redni gost pred praznim litrom in govori sam s sabo: „Ali bi ga še en liter ali ne več? Želodec pravi ja, glava pravi ne. Pametni odneha. Micka, še en liter na mizo!“

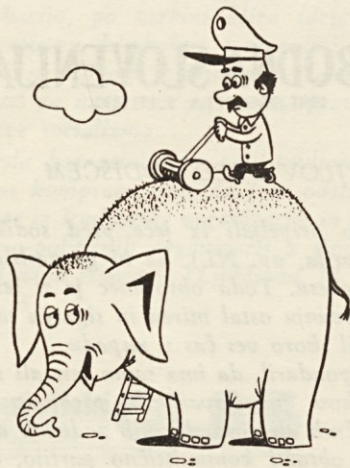
Bolnik zdravniku: „Kaj mi je?“

Zdravnik: „Preveč jeste in preveč pijete.“

Bolnik: „Ali bi mi lahko diagnozo povedali še po latinsko, da jo bom doma ženi povedal.“

Zdravnik: „Sami ste povedali, da ste vedno slabo razpoloženi. Gotovo vam je znano, da so zdravniki našli povzročitelja slabega razpoloženja. To je majhna glivica, mikrob...“

„Pst, bolj po tihem, prosim, ona sedi v čakalnici.“

Otrok ni hotel zaspati. Žena vsa obupana možu: „Ali naj mu kaj zapojem, da bo zaspal?“

Mož: „Poskusi rajši še enkrat zlepa.“

Sodnik stranki, ki se je prišla pritožiti: „Ali ne mislite, da je obtožencu beseda ‚idiot‘ ušla?“

„Ne. Prej me je natanko opazoval, preden mi jo je zabrusil.“

Otrok je prišel z vrta z močno umazanimi rokami.

O, ti pacek ti! ga je kregala mama. „Ali si že kdaj videl mene s takimi rokami?“

„Jaz še ne, tvoja mama pa gotovo.“

Zamorec je bil v državni službi in je dobro zaslužil. Vprašali so ga, če bo kaj zaslužka naložil v državno banko.

„Ne,“ je odgovoril zamorec. „Ne zaupam vladi, ki lenemu zamorcu tako dobro plača.“

Za dobro voljo

Dva sokola letita visoko v zraku in srečata reakcijsko letalo.

„Zlomka, kakšna naglica!“ pravi prvi.

„Tudi tebi bi se najbrž mudilo,“ pravi drugi, „ko bi ti v repu gorelo.“

Kuharja neke univerze je profesor pošteno okregal, češ da so se mu študentje pritožili, da je hrana slaba.

„Nikar jim vsega ne verjemite!“ mu je odgovoril kuhar. „Saj tudi meni tvezijo, da vaša predavanja niso bogve kaj prida.“

Mesar je izobesil tale napis: „Zaradi dolžnikov smo primorani mesnico zapreti. V kratkem bomo objavili seznam dolžnikov in njihovih dolgov.“

V nekaj dneh so bili dolgovi plačani.

Štirinajstletna deklica je nekoč ustavila v Parizu na cesti bivšega ministra Schumana in ga prosila za tri podpise.

„Zakaj pa tri?“ se je zanimal minister. „Zate in za koga še?“

„Vse zame,“ je odgovorila deklica, „jih bom zamenjala. Za tri Schumane dobim enega Jean Maraisa.“

Od doma so poslali sinu telegram: „Oče prehlajen. Priti v žalni obleki.“

*

Dekle se je dalo fotografirati. Fotografija je lepo uspela, pa jo je fotograf razstavil v izložbi.

Dekle se je prišlo pritožiti.

„Kako? Niste zadovoljni, da sem vas dal v izložbo?“ se je čudil fotograf.

„Seveda ne,“ je pojasnilo dekle. „Pod sliko ste napisali: tri take za deset dinarjev.“

*

Absolvent umetniške akademije je začel slikati.

Dobi ga prijatelj: „Ali si že kaj prodal, odkar si slikal?“

„Že,“ odgovori ta, „zimski plašč in foto­grafski aparat.“

*

Slikar desete vrste je nekoč slikal Leona XIII. Ko je bila slika končana, je prosil sve­tega očeta, naj na spodnji rob slike napiše kakšne besede iz svetega pisma. Papež mu je ugodil. Napisal je: „Ne bojte se, jaz sem Leon XIII.“

*

„Kako je bilo na počitnicah?“

„Nič bogve kaj. Žena je dobila sončarico, sin je stopil na zarjavel žebelj in se zastrupil, jaz sem dobil črvesni katar, hči si je zlomila nogo. Ko bi človek ne počel vsega tega zaradi zdravja, bi bilo bolje ostati doma.“

*

Prijatelja sta se vozila preko morja. Nastal je močan vihar.

„Jože,“ zbudi prvi drugega, „ladja se potaplja.“

„Kaj se pa vznemirjaš? Saj ni tvoja.“

*

„Mama, kupi mi trobento.“

„Tisto pa ne. Boš očeta pri delu motil.“

„Ne, mama, ne bom. Trobil bom samo ta­krat, ko bo oče spal.“

*

„Kako je bilo na gostiji?“

„No ja. Ko bi bila juha tako gorka kot vino, vino tako staro kot kokoš, kokoš pa tako debela kot nevesta, bi še kar bilo.“

*

„Koliko si star?“ vpraša gospod fantiča.

„Šest let,“ mu ta odgovori.

„Šest let, pa si komaj malo večji kot moj dežnik.“

„Koliko je pa vaš dežnik star?“

*

Zdravnik bolniku: „Pljuča vam bodo služila kvečjemu še pol leta, srce pa še nekaj let.“

Učitelj: „Jaka, napisati bi moral dvajset­krat ‚Ne znam brati‘, pa si napisal samo šest­najstkrat.“

Jaka: „Ja, zato ker znam tudi slabo šteti.“

*

Pisatelj Mark Twain je kot otrok večkrat zamudil šolo. Oče ga je za kazen vselej nabil. Nekoč mu je ob taki priložnosti pojasnil: „Verjemi mi, da mene huje boli kot tebe, če te moram tepsti.“

„Pa ne menda na istem mestu kot mene?“ je vprašal fantek.

*

„Poslušaj. Moram ti nekaj zelo zaupnega povedati.“

„Ja?“

„Nujno potrebujem tisoč mark.“

„Bodi brez skrbi. Nikomur ne bom tega po­vedal.“

*

Albert Einstein je potoval z vlakom iz Prin­centowna v New York. Kosil je na vlaku. Ko mu je natakar prinesel račun, je veliki znan­stvenik začel iskati očala, pa je opazil, da jih je pozabil doma. Poskušal je prebrati račun kar tako, a ni šlo. Vrnil je račun natakarju in rekel:

„Preberite mi ga, prosim, vi.“

„Oprostite,“ je rekel ta, „jaz tudi ne znam brati.“

Avstrija

Spittal ob Dravi. Veliko Slovencev, ki so leta 1945 iz domovine prišli na Koroško, se je izselilo v razne kontinente naše Zemlje, kjer so si nekateri precej opomogli. Peščica, okrog 300 ljudi, ki je ostala tukaj, sicer ni preveč obogatela, vendar tudi uživajo kolikor toliko blagostati civilizacije, radio, avto, pralne stroje, televizijo in podobne reči. V nečem pa so vsi obogateli. V čem? Bom povedal.

Ko so zapuščali dom, so bili vsi v najlepši človeški dobi. Zdaj pa imajo nekateri že 80 ali tudi več let. Krulčeva mama, ga. Marija Krulc, je že izpolnila 86 let. Rodila se je 28. 10. 1880. Poročena je bila z Antonom Krulc, ki je 18. 5. 1949 v Spittalu umrl. Bog jima je zaupal kar 9 otrok. Nekateri so umrli že v mladosti, drugi so žrtvovali svoje življenje v zadnji vojni, nekateri so doma, Valentina v Argentini, Minka pa lepo oskrbuje mamo, ki se kljub letom skoraj vedno smehlja, če jo kdo obiše. Mama, kar dolgo še ostanite dobre volje!

Drugod bodo imeli tudi letos nove in zlate maše, pri nas pa bo zlata poroka. Tudi to ni kar tako. Praznovala bosta g. Sečnik Franc in ga. Ivanka — torej Sečnikov ata in mama. Ata je doma iz Samotorce, župnija Horjul, in se je rodil 4. 10. 1887, mama pa je doma iz Butajnov, župnija Št. Jošt nad Vrhniko. Poročena sta bila 25. 11. 1917 pri Št. Joštu. Poročil ju je šegavi župnik Nagode Jožef, „Jošca“ so mu rekli stanovski tovariši. Otroški blagoslov je bil res velik. Kar 12 se jih je jima rodilo, pa vse sta sprejela z veliko ljubeznijo: Janeza in Angelo, Stanislava, Julko in Franceta, Lojzko, Lojzeta, Ivanko ter Marijo in Pavlo, ki je kmalu umrla. Potem pa še eno Pavlo, ki je v Kanadi, in Francko. Mislite, da kaj pogrešajo? Prav nič, vsi so pri dobrem kruhu. Trupla Stanka, Franceta in Lojzeta pa počivajo neznano kje v slovenski zemlji kot tisočeri drugi naših fantov in mož. Oba, ata in mama, sta še kar čvrsta in gotovo ju nebeški Oče rad gleda, ko sta dan za dnem v naši skromni kapeli navzoča pri sv. daritvi in se krepčata z božjim Kruhom. Pa so pri nas tudi fantje iz zelenega Štajerja. Da ga vidite, kako je še krepak g. Jakob Niderl, doma iz Ščavnice, župnija Negova, pa bo 7. 7. izpolnil že 83 let. Doma bogat

posestnik in vinogradnik, je po končani vojni 1945 moral deliti usodo pregnancev. Z njim pa krepko deli usodo življenja sestra Tončka, ki tudi v letih gre hitro za njim, saj jih ima samo 5 manj kot Jakob. Sestra Ivana pa se je iz pregnanstva preselila v nebeško domovino.

Pa nismo še pri kraju. Kopačeva mama, ga. Marijana Kopač se je rodila 12. 2. 1886 pri Sv. Barbari, župnija Škofja Loka, kot Marijana Krek. Mož Janez je umrl še doma. Imela sta 4 otroke. Starejši sin Lojze je zaradi zavratne bolezni umrl na Koroškem. Dve hčerki sta redovnici, ena uršulinka, druga dela pri Družbi sv. Klaverja za misijone. Sin Janez pa je zdaj župnik na slovenski župniji v Torontu. Svoje čase pa je bil misijonar na Kitajskem. Je lazarist. Mami Marijani čestitamo in ji želimo, da bi še dolga leta molila za redovniške in duhovniške poklice.

Gorenjski grča je tudi g. Jakob Krumpestar, ki bo letos 24. 7. izpolnil 80 let. Rojen je bil v Bukovici, župnija Vodice, leta 1887. Dokler si pri padcu po stopnicah ni poškodoval noge, je bil kar dobro zdrav. Pred par leti se je še udeležil romanja v Lurd in se je kljub bolnim nogam udeleževal vseh pobožnosti. On sam pravi, da je učakal tako starost zato, ker je vedno izpolnjeval 4. božjo zapoved, ki obljublja „dolgo in dobro življenje“ človeku, ki jo izpolnjuje. V troperesno deteljico letošnjih 80-letnikov spada tudi g. Franc Zdolšek, ki zdaj živi izven naše skupine v Liesersiedlung. Je pa krepak in močan, da bi mu človek prisodil komaj 60.

Tudi g. Janez Brodar, nekdanji predsednik Kmečke zveze, narodni poslanec in senator v predvojni Jugoslaviji, ki s svojo ženo stanuje pri svojem zetu in hčeri Olgi in Lojzetu Stroj, jih ima že precej preko 80. Bil je nekaj časa z ženo v Ameriki in tam sta si s pridnim delom zaslužila skromno pokojnino, ki jo zdaj uživata v Spittalu ob Dravi.

Vsem imenovanim iz srca čestitamo in jim želimo še veliko zdravih let med nami. Za vsakim nam bo težko, kadar se bo poslovil od nas, čeprav bo šel iz pregnanstva v domovino, kakor beremo zapisano na slovenskem duhovniškem spomeniku na spitalskem pokopališču, za katerega je naredil osnutek rajni arhitekt Plečnik.

Gradec. 31. jan. letos je umrla v bolnišnici Feldhof v Gradcu ga. Marija Koren, roj. Šoštaric dne 20. 2. 1888. pri Sv. Lovrencu v

Slov. goricah. Njen mož, mehanik Ignac Koren, doma iz St. Andraža pri Ptujju, je umrl že pred 10 leti v Gradcu. Pokopana je bila na pokopališču Steinfeld. Tu živi njena hčerka, ki je poročena z železničarjem Evgenom Müllnerjem. Naše sožalje!

10. marca je umrl v bolnišnici usmiljenih bratov Anest usmiljeni brat Jožef Majcen, roj. 14. 10. 1878 pri Veliki Nedelji. 1902 je napravil redovne obljube. Pred vojno je bil v Kandiji pri Novem mestu, v Kamniku in Žalcu. Po vojni je prišel v Gradec, kjer je bil več let samostanski kletar. Zadnji 2 leti je bil večinoma v postelji. 13. 3. so ga pokopali na pokopališču Steinfeld. Naj počiva v miru!

Ga. Amalija Cocej, roj. Kožar, dne 19. 3. 1904, Velike Malenče, ki je prišla 1953 v Avstrijo s 7-letnim sinom Marjanom, je kupila lepo novo stanovanje in ga dala letos na Veliko noč blagosloviti. Bog daj, da bi v novem stanovanju še dolgo srečno živela!

Naši sezonski delavci tukaj čutijo, da so na tujem in ne doma, zato gredo radi tja, kjer pridejo verni Slovenci skupaj k slov. maši v cerkev sv. Antona v Paulustor. Ne pridejo samo oni iz Gradca, ampak tudi iz daljne okolice. Po maši se snidejo s svojimi znanci, da se malo po domače pogovore.

Da se tuji delavci čutijo med Avstrijci tuje, so opazili tudi tukajšnji škofje, ki so aprila poslali svojim vernikom posebno pastirsko pismo, v katerem ugotavljajo, da so prišli tuji delavci iz držav z drugačnimi socialnimi, kulturnimi in političnimi razmerami, da se torej ni čuditi, če se tuji delavci med nami čutijo tuje.

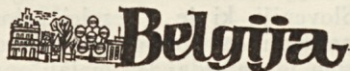
Sezonske delavce priporočajo najprej tistim domačim delavcem, ki delajo s tujimi, naj bodo do njih kot tovariši pri delu. Tujci potrebujejo najprej pomoč in dobrohotnost, src, ki jih razumejo in jih smatrajo za polnovredne. Dalje prosijo škofje vse, ki imajo vpliv na javno mnenje — tisk, radio in televizija —, da pobijajo ugovore zoper tuje delavce, ki bi tudi tu radi dobili košček domovine.

Končno pozivajo vse družine, občine, župnije, sploh vse ljudi, naj ne gledajo v sezonskih delavcih le tujca, ampak brata. Naj ne pozabijo, da je tudi 60.000 naših žena in deklet na delu po ostalih evropskih državah, ki bi bile tudi na tujem vesele, če bi jim tam ljudje nudili košček domovine, jih smatrali za enakovredne ljudi in bi bili do njih vsi prijazni. Naše razmerje do tujcev naj vodi beseda sv. pisma: „Za domačina v vaši sredi imejte tujca, ki živi med vami. Ljubite ga kot sami sebe!“ (Lev 19, 34.)

Veliko lažje bi bilo za tuje delavce v Avstriji, če bi domači te lepe nauke prenesli v življenje!

Tukajšnja „Nedelja“ je med letošnjimi jubilaranti srebrnomašniki objavila, da praznuje srebrni jubilej tudi naš rojak č. g. Jože Pelan, roj. kot sin orožnika v Št. Vidu pri Vipavi, šolo je obiskoval na Brezovici pri Ljubljani in zapel prvo „Glorio“ julija 1942 v Jožefišču v Ljubljani. 1945 je z drugimi zapustil domovino in je prišel v graško škofijo. Tu je bil na več farah kot kaplan, potem je bil do lani 14 let pri Usmiljenih bratih v Eggenbergu v Gradcu. Lani septembra pa je prevzel mesto hišnega duhovnika v deželni bolnici za jetične v Hörgasu. Zanimivo je, da tukajšnja škofija l. 1942 ni imela nobenega novomašnika svetnega duhovnika. Sicer so letos še 3 srebrnomašniki, a so vsi redovniki in ne svetni duhovniki. Tako g. Pelan kot edini svetni duhovnik rešuje v tej škofiji čast letu 1942. Gorečemu duhovniku in dobremu prijatelju tudi slovenska srenja v Gradcu k jubileju pristrčno čestita in mu želi vse najboljše za bodočnost.

Predarlska. Naša služba božja bo naslednje mesece: V Bludenzu dne 25. junija, 23. julija in 27. avgusta ob 17.00 uri popoldne v cerkvi sv. Križa (p. Štefan). — V Bregenzu pa bo na iste dne, toda že dopoldne ob 10.30 v kapucinski cerkvi (p. Štefan). Pol ure pred službo božjo je vselej priložnost za spoved. Javljamo tudi službe božje, ki bodo drugod po Predarlskem in jih bo imel p. Gojo: V Feldkirchu dne 4. junija, 2. julija, 16. avgusta, ob 10.30 v kapucinski cerkvi. — V Rankweilu dne 11. junija, 9. julija, 13. avgusta, vselej ob 17. uri v cerkvi sv. Petra. — V Götzis dne 18. junija, 16. julija in 20. avgusta, vsakokrat ob 17. uri v stari cerkvi. — V Dornbirnu iste dni kot v Götzis, a že dopoldne ob 10.30 v kapucinski cerkvi. Tudi v teh krajih je pol ure pred sv. mašo priložnost za spoved. Opozorite še druge rojake na domačo službo božjo!

CHARLEROI-MONS-BRUSELJ

Po kratki boleznii je 28. marca t. l. umrla v Charleroi (Institut Medical) ga. Milena Žgavec, roj. Verčon, iz Lodelinsarta. Pogreba se je udeležilo večje število rojakov in rojakinj, ki so pokojnico poznali; položili so jo k večnemu počitku 31. marca. Bila je skrbna žena in mati, tiha, skromna. Možu Frideriku in hčerki Fridi naše iskreno sožalje. — Pokojnica se je rodila leta 1896 v Vipavi (Slovenija). Naj počiva v miru!

Dramatski krožek S. K. P. Društva „Slomšek“ iz Eisden-a, ki je uprizoril veseloigro „Radikalna kura“ v Gilly (Charleroi) na XIV. Slovenski prireditvi dne 30. aprila.

Letošnja „Slovenska prireditve“, štirinajsta po številu, je izredno lepo uspela. Bogat kulturni program in izvrstna glasba za „prosto zabavo“. Po pozdravnih besedah g. Ivana Kodeha je nastopila njegova hčerka Mirica, ki je zaigrala na kitaro. Tudi Jože in Erika Bizjak sta zaigrala na harmoniko. Sledil je nastop slovenskega pevskega zbora „Jadran“ iz Charleroi, ki je občuteno zapel dve pesmi. Glavna točka programa je bila veseloigra v treh dejanjih „Radikalna kura“ ali „Veseli Bombek“, ki jo je dovršeno uprizoril igralski krožek S. K. P. društva „Slomšek“ iz Eisdena. Med igro skoraj ni bilo slišati govorenja v dvorani, kar je znamenje, da so ljudje z zanimanjem sledili vsem trem dejanjem. Najlepša zahvala požrtvovalnim „Slomškarjem“, ki so nam s svojo predstavo nudili lep užitek. Pri „prosti zabavi“ je nastopil ansambel „Janez Mahkovič“ iz Zagorja ob Savi v Sloveniji, ki je v resnici prinesel s svojimi pesmimi in glasbo „košček domovine“, ki smo jo do sedaj le „malali“ na kulise... — Iskrena zahvala tudi vsem sodelavcem „Slovenske prireditve“, ki so se vsestransko potrudili, da je vse lepo uspelo.

Ob pripravah na vsakoletno prireditve se človek nehote spomni besed pisatelja Maurserja: „Kulturne prireditve bodo verjetno iz leta v leto delale mnogo težav — težje in težje bo najti igravce in gledavce, toda za sto ljudi so naporji še vedno vredni. Zlata vredni!“ In v Gilly-Haies, v dvorani „Familia“, je bilo v nedeljo, 30. aprila, ne sto ljudi, ampak 400! Zato pogumno naprej!

LIEGE-LIMBURG

Postna akcija: Eisden: Zbirka v cerkvi fr. 540,50; društvo „Slomšek“ fr. 1000.—, družini g. Krpač in g. Kun po fr. 500.—, družina Sedej fr. 250.—. Skupaj fr. 2790,50. Waterschei: Zbirka v cerkvi fr. 1365,25; družina Cesar Marija fr. 100.—, g. Vozel Viktor fr. 50.—, ga. Feher-Novak (doslej) fr. 200.—. Skupaj fr. 1715,25. — Zbirka v Holandiji je bila gld. 79,45 = fr. 1112,30. — Zbirka: Holandija + Eisden + Waterschei = fr. 5618,05.

Ta denar smo po želji darovalcev takole razdelili: fr. 3000.— za Slomškovo zadevo v Rimu; fr. 1000.— za „Našo luč“; preostala vsota fr. 1618,05 pa se razdeli na dva enaka dela za slovenski zavod v Rimu in za Baragovo zadevo v Argentini. — Iskrena hvala vsem darovalcem.

V bolnišnici v Genku se zdravi ga. Terezija Brečko iz Vuchta. Želimo ji, da bi bila kmalu spet doma v prijetni senci borovcev.

 Francija

OB LUKSEMBURGU

Tucquegnieux-Marine. Blizu 20 let že romamo vsako leto prvega maja v Habsterdick k Mariji Pomagaj. Tam so naše „francoske“ Brezje, ki privabijo vsako leto na stotine slovenskih romarjev ne le iz Francije, ampak

tudi od drugod. Naš priljubljeni msgr. Stanko Grims je imel res srečno, od Boga navdahnjeno misel, da je ustanovil to vedno bolj priljubljeno slovensko božjo pot v tujini. Dobro nam je znano, s kakšnimi težavami se vselej bori, da poteče vse v najlepšem redu. S svojo vztrajnostjo in njemu lastnim optimizmom vedno izpelje vse v splošno zadovoljnost vseh častivcev naše Matere nebeške, in to kljub temu, da njegovo zdravje ni kaj prida in da ima že dvakrat trideset let in še nekaj po vrhu. — Letos smo imeli dvoje presenečenj. Iz vrst slovenskih izseljenskih duhovnikov v tujini izbrani in od papeža pooblašteni msgr. Kunstelj iz Londona, vrhovni predstojnik vseh izselj. duhovnikov, je nam pridigal. Ponosni smo bili, ko je s svojo veliko postavo v rdečem oblačilu predsedoval popoldne ganljivim večernicam. Tudi pridiga č. g. Žaklja nam je segla globoko v srce. Drugo presenečenje je bil pomnoženi merlebaški cerkveni pevski zbor „Slomšek“, ki nam je pod spretno taktirko sposobnega dirigenta g. Emila Šinkovca zapel slovensko štiriglasno mašo — njegovo lastno kompozicijo — res umetniško delo. Čestitamo!

Dasi kriza na rudnikih ni nič manjša, se nas je vendar nabralo okrog 40 iz Tucquegnieux in prav nič nam ni žal, da smo šli.

Giraumont. Nedelja, 23. aprila 1967, bo še dolgo ostala v našem spominu. Naš ljubi in zmožni pevovodja g. Stanko Radič je imel ta dan polne roke dela. Poleg njegovega cerkvenega francoskega pevskega zbora, „Sv. Cecilija“ imenovanega, je ta dan tekmovalo v Giraumontu še 15 drugih pevskih

zborov, ki so prišli od vsepovsod iz Francije. Škoda, da je dež nagajal in se prireditelj ni mogla vršiti na prostem. Čeprav velika dvorana je bila za ta primer premajhna in zato preveč natlačena. Čestitamo agilnemu pevovodji, zavednemu sinu slovenskih staršev, ki ljubi naš jezik in ga dobro govori. Škoda, da je v Giraumontu premalo Slovencev, da bi se mogel udeleževati tudi na slovenskem glasbenem polju.

„**Veseli dogodki**“. Mnogi me izprašujejo, zakaj jih več ne pišem. Naša prvotna majhna „Lučka“ se je razširila v veliko „Našo luč“. Dopisnikov je toliko, da je urednik vedno v velikanski zadregi, ker niti četrte tina tega ne more priobčiti, kar mu napišemo in mora mnogo zanimivega gradiva rotati v koš. Mogoče bo sčasoma „Luč“ postala še debelejša ali bo pa izhajala dvakrat v mesecu in takrat se boste zopet smejali, do takrat pa berite to, kar vam mlajši pišejo, saj niso prazne glave; mi stari smo vam itak že dosti povedali. — J. J.

PAS-DE-CALAIS

7. maja smo na proslavi „Materinskega dne“ za trenutek pozabili svoje težave. „Karlova teta“ nam jih je pregnala. Igralcem iz Pariza, ki so nas razveselili s to veseligrjo, bodi izrečena prav prirščna hvala!

Romanje k Notre-Dame na Loreto dne 15. avgusta je za naše rojake iz severne Francije že tradicionalno. Tudi letos se bo vršilo s običajnim programom. Maša bo ob desetih, popoldne ob dveh pa pete litanije. Letos bomo z romanjem skupno proslavili tri velike obletnice: 1900-letnico mučeniške smrti prvakov apostolov sv. Petra in Pavla, 1200-letnico smrti apostola Slovencev sv. Modesta in 1100-letnico prihoda sv. Cirila in Metoda v naše kraje. Prilika za sv. spoved pred romanjem bo v kapelah, kjer je slovenska služba božja pred mašo na Lorettu pa od devetih naprej. Slovenske službe božje ne bo zaradi odsotnosti dušnega pastirja od 16. avgusta do 12. septembra. V nujnih primerih se obrnite v Pariz (telefon 250-89-93).

Na vnebohod je krstna voda prerodila Janeza Luka Cerjaka. Krst je bil v kapeli Naše Gospe Lurške v Liévinu. Naj novokrščenec vedno ostane dober božji otrok!

Smrt plemenitega rojaka. 12. aprila so zastopniki vseh rojakov ob veliki udeležbi domačinov spremili na pokopališče v Meurchin truplo pokojnega Blaža Zupančiča, ki je odšel v boljšo domovino dne 10. aprila. Rojen je bil v Anovcu, župnija Zdole na Štajerskem, dne 23. januarja 1896. Že leta 1913. je odšel kot izseljenec na delo v rudnike v Nemčijo, kjer je šel skozi organizatorno šolo bogatega društvenega življenja naših roja-

Samo in Romana Nikolič iz Lille-a v Severni Franciji sta obhajala obletnico krsta. Želimo jima srečno pot v Severno Ameriko, kamor se s svojimi starši odpravljata.

Voditelj slovenskih izseljencev v Severni Franciji, predsednik Zveze tamkajšnjih slov. katoliških društev, upokojeni rudar Blaž Zupančič, je 10. aprila umrl. Na sliki ga vidimo na obisku po sinu Jožefu.

kov v Porurju in postal kmalu predsednik Društva sv. Barbare. V Francijo je prišel v začetku leta 1923, kjer je 13. novembra 1926 sklenil zakon z Amalijo Hribovšek. V zakonu so se mu rodili trije sinovi in hčerka. V Liévinu kjer se je naselil, je postal zopet predsednik Društva sv. Barbare, po smrti g. Tuhtarja pa predsednik Zveze slovenskih katoliških društev za Severno Francijo, kar je ostal do svoje smrti. Težko je v preprostem okviru teh življenjskih podatkov opisati bogato življenje in vse dobro, ki ga je pokojni Blaž Zupančič naredil našim rojakom v teku svojega bivanja v Pas-de-Calais. Mnogi, zlasti najbolj ubogi in zatirani, bi vedeli povedati, koliko poti je napravil, da je dosegel, kar jim je po pravici šlo. S svojim, res pravim čutom za socialno pravičnost, se ni bal povedati na pristojnih mestih vso resnico, in je tako mnoge rešil bede.

Kdo se ga ne spominja kot sijajnega govornika na naših prireditvah, zlasti ob priliki romanj na Loretto, kjer je užgal srca rojakov za medsebojno ljubezen in ljubezen do naše slovenske besede! Bolezen, ki mu je črpala telesne sile, ni izčrpala duha, saj se je

prav do zadnjega dne zanimal za vse, kar je v zvezi z našimi izseljenskimi problemi. Zanj veljajo besede Skrivnega razodetja sv. Janeza: „Blagor mrtvim, zakaj njih dela gredo z njimi“ (Raz 14, 13). Soprogi in sinovom izrekamo iskreno sožalje. Bog pa daj mir in večni pokoj njegovi blagi duši!

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6e, métro: Sèvres-Babylone, samo v juliju in avgustu ob šestih popoldne, drugače vedno ob petih popoldne.

Slovenska pisarna — 7, rue Gutenberg (prtiličje, levo), Paris 15e, métro: Charles-Michels, telefon 250-89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

30. aprila so nam naši igralci pod vodstvom g. Bogdana Makovca pripravili prijeten popoldan in večer s svojo igro „Karlova teta“; vsem iskreno čestitamo. Ker je igra bila izredno dolga, je — na žalost — za tombolo, ki sta jo s takim požrtvovanjem pripravila gospa in gospod Kogoj, bilo kar premalo časa. Vsi, zlasti mladi, so namreč nestrpnost pričakovali, da se še malo zavrte, za kar je poskrbel Marjan s svojo harmoniko. Toda kazavci ure so se kar prehitro premikali proti polnoči, ko so se vsi razšli z najlepšimi spomini, mnogi pa tudi precej utrujeni, zlasti g. Rosič, ki je imel s svojimi pomagalkami ves popoldan in ves večer obilo delo z barom in je bilo treba še pred odhodom vse pospraviti... Bilo je prijetno domače srečanje in vsi, ki so pri tem sodelovali (če bi hoteli imenovati vse, bi se urednik pritoževal, da mu hočemo vzeti ves prostor!), zaslužijo pošteno zahvalo.

V nedeljo, 18. junija, bomo po sveti maši imeli zaključek šole, obenem pa bomo proslavili praznik naših mater in očetov. Otroci in starši zaslužijo, da jim damo dolžno priznanje, pri tem pa seveda ne smemo pozabiti gospodičen in sester, ki pri šoli tako nesebično sodelujejo.

Poroke. V zakramentu svetega zakona so potrdili svojo ljubezen Jože Vadnjak iz Zagorja na Primorskem in Katarina Žitko iz

Pokojni
Ivan Cigan

Prizor iz igre „Karlova teta“, ki so jo igrali v Parizu.

Gradca pri Sv. Petru na Krasu; Franc Borštnik iz Gornjih Otav pri Sv. Vidu nad Cerknico in Majda Košir iz Rakeka ter Anton Kamenšek iz Stoperc na Dravskem polju in Anka Brozovič iz Ogulina. Vsem trem mladim parom želimo obilo sreče in božjega blagoslova.

Krsta. Po sv. krstu sta se vključila v božje ljudstvo Irena, hči Slavka Sturm in Bernardke, rojene Slavič (botrovala sta Marjan Slavič in Suzana Sturm), in Edo Karel, sin Karla Škrubej in Vere, rojene Šlander (botrovala sta Jože Valer in Yvonne Demois). Gaberšček Ignacij iz Courbevoie je izgubil v domovini, v Gabrju pri Tolminu, svojo mater Ano. Izrekamo mu iskreno sožalje!

Loiret. Po parmesečni bolezni je 7. aprila v starosti 54 let umrl in bil pokopan v Chilleurs-aux-Bois 10. aprila Ivan Cigan. Pokojni je bil doma iz Žižkov v Prekmurju. V Francijo je prišel pred zadnjo svetovno vojno. Zapušča tri sinove in ženo Franco, katerim izrekamo iskreno sožalje.

Lisieux. Kot vsako leto se bomo Slovenci iz Normandije srečali 14. julija pri sveti maši v Lisieux, ob enajstih, v novi cerkvi St. Désir (Route de Caen).

IZ VZHODNE LOTARINGIJE

Iz naše pisarne. Zadnji mesec so bili z drugimi otroki tudi otroci naših rojakov kar vedno v cerkvi. Na stotine otrok v okolici je opravilo takozvano slovesno sv. obhajilo — ponovitev krstne obljube. To je slovo od otroških let dečkov in deklic z 12.—13. letom. Hodili so k skušnjam, k pouku in nato obhajali ta dan slovesno v cerkvi in doma. Sledila je sv. birma. V Merlebachu je prenočeval škof iz Metz (Jožef-Pavel Schmitt) več kot en teden in birmoval v okolici več sto otrok.

Stara navada, da je bil za 20 do 30 dečkov in deklic samo en boter in ena botra, se je spremenila. Letos so imeli nekateri botri in botre samo 2 do 5 otrok, največ do 10. V Merlebachu je Prevzvišeni birmal 280 otrok v nedeljo, 9. aprila. Pri podpisnem in doma se je lepo pripravil za sveto birmo Jožko Kamin (glej sliko) iz Cité la Chapelle in naredil veliko veselje očetu Jožefu in materi Doroteji kot drugi naši birmanci svojim staršem. Boter mu je bil naš rojak Jamšek Justin.

Letos so naši rojaki spet ob krasnem vremenu prihiteli od vseh strani k Materi božji z Brezij v Habsterdick kot vsako leto 1. majnika. Verni častilci Marijini iz Habsterdicka so z veseljem pomagali okrasiti Marijo in vhod v svetišče božje: 2 papeški, 3 naše in 3 francoske zastave so pozdravljale že od daleč prihajajoče romarje. Dospel je avtobus iz Aumetza, Tucquegnieux, Creutzwalda in Merlebacha, čez 30 osebnih avtomobilov iz vzhodne Francije in raznih krajev Nemčije in so pripeljali čez 600 rojakov, katerim so se letos prav v velikem številu pridružili častivci Marijini iz Habsterdicka in okolice. V cerkvi so jih že čakali naši slovenski duhovniki: vrhovni dušni pastir slov. izseljencev, monsignor Kunstelj iz Anglije, direktor slovenskih misij iz Belgije g. Vinko Žakelj, gg. Dejak in Kavalari iz Francije, dr. Prijatelj in dr. Felc iz Nemčije in podpisani. Pridružil se nam je naš prijatelj poljski župnik Chojnacki iz Creutzwalda ter župnik in kaplan iz Habsterdicka. Po tihih svetih mašah se je ob 10. uri začela slovesna sveta maša. Pri harmoniju je bil zbran polnoštevilno cerkveni zbor „Slomšek“ s svojim dirigentom g. Emilom Šinkovcem, šolskim ravnateljem iz Farébersviller-Cité. Novo 4-glasno Šinkovčevo slovensko liturgično sveto mašo je

La Machine v Franciji: Po slovenski maši nas je Ivan Gradiški povabil na „aperitiv“ v svojo novo trgovino, katero je odprl v središču mesta decembra 1965.

spremljal na harmoniju župan in šolski ravnatelj v Béningu g. Albert. Vsi navzoči so z očitnim veseljem sledili sveti maši. Č. g. Žakelj je kot diakon prečital oznanilo v slovenskem in francoskem jeziku, msgr. Kunstelj pa je z lepo pridigo poglobil ljubezen do nebeške Matere v naših srcih. Dva duhovnika sta spovedovala že od zjutraj dalje in razveseljivo je bilo videti, kako je več kot tretjina navzočih pristopila k svetemu obhajilu. Pri sv. maši z ljudskim petjem po slovesni službi božji so vodile petje naše pevke

iz Creutzwalda, katerim so pomagali še pevci in pevke od vseh strani. Z veseljem omenjamo, da je bil navzoč pri maši tudi župan Botz s svojo ženo, roj. Mlakar, iz Stiringa. Ob 15. uri so romarji zopet napolnili veliko cerkev za slovesne šmarnice. Naš znani g. Vinko Žakelj je s svojim govorom položil še krono besedam dopoldanskega govornika. Po petih litanijah je mogočno zadonela po vsej cerkvi „Hvala večnemu Bogu“. Ta lepi spev je privrel iz srca vseh vernikov, ki so doživeli krasen dan pri Jezusu in njegovi

Ob krstu Irene Šturm pred cerkvijo v Chanteloup (Yvelines), kjer je pri krstu godla Irena, popoldne pri kosilu pa bo ter Marjan.

Mali birmanec Jožef Kamin iz Cité Chappelle po birmi 9. aprila letos v Merlebachu v Franciji s starši in botrom Justinom Jamškom.

Materi. Po blagoslovu z Najsvetejšim in po blagoslovu avtomobilov so se romarji poslovili od tega svetega kraja, nebroj sveč pa je še dolgo gorelo pred Najsvetejšim in pred Marijinim oltarjem...

Hvala vsem, ki ste kakorkoli pripomogli k Marijini lepi proslavi v Habsterdicku! Ne pozabite naše dobre nebeške Matere! Tisti pa, ki boste konec julija odhiteli domov, obiščite tudi pravo podobo Marije Pomagaj doma na Brezjah!

Komaj pa smo bili dobro doma, je zapel mrliški zvon. Izvedeli smo, da je umrl v Creutzwaldu naš 68 let stari rojak Anton Kralj, rojen v Mali vasi pri Dobrepoljah, bil je poročen in oče dveh hčera. Previden s svetimi zakramenti je bil 8. maja cerkveno

pokopan v Creutzwaldu. Dobri, pridni, verni in potrpežljivi oče naj počiva v miru! Ženi in hčerkam in sorodnikom, ki so mu tako lepo pomagali v težkih urah trpljenja (zaradi kamna na pljučih) izražamo globoko sožalje! Vsem rojakom pa se tu še enkrat zahvalim za molitve, sv. obhajila, darila, lepa voščila ob priliki mojega godu in rojstnega dne. Ko vas zbiram k sveti maši, ko hitim v bolnice in po kolonijah, s hvaležnostjo mislim na vas: Bog vam tisočero poplačaj vašo dobroto! — Stanko iz Merlebacha.

OB LUKSEMBURGU

San Nicolas en Forêt: Krst so imeli. Na nedeljo 23. aprila je prišel č. g. Dejak in krstil Krapeževo Bernardko. Za botra sta bila: oče-

Poroka Jožeta Vadjal in Katarine Žitko v Parizu. Vsi so dobre volje, ker je tovornjak, ki je razkladal svojo robo, omogočil g. Čretniku, da je vse svate razporedil lepo sredi ulice. Trobljenje nestrpnih avtomobilistov in kreganje policajev s šoferjem tovornjaka smo sneli na poseben trak.

tov brat Ivan in mamina sestra Ivana por. Kastelec. Naj mala Bernardka raste v starosti in milosti!

Audun-le-Tiche: Javljamo, da je 23. aprila umrl v starosti 75 let Kumar Franc, doma iz Brd na Primorskem.

Nemčija

BAVARSKA

K debatni uri z naslovom „Zakaj toliko ljudi ne veruje?“ se nas je zbralo kar lepo število. Skušali smo se pogovoriti o vzrokih nevere in o pametnosti verovanja.

Za nemški tečaj se je prijavila cela vrsta kandidatov. Tečaj se vrši vsak četrtek zvečer po dve uri, začasno v gostišču, kjer se ob nedeljah zbiramo.

Naša knjižnica se počasi izpolnjuje, s tem se pa tudi veča njena zanimivost in zanimanje Slovencev zanjo. Število izposojenih knjig vsak mesec raste.

V maju smo ob nedeljah po maši peli litanije Matere božje, da se vsaj malo spomnimo, da smo v maju. Odpevi pri litanijah so polni slovenskega verskega čustva in ni čudno, da jih naši ljudje tako s srcem pojejo.

Koprška mladinska revija „Ognjišče“ in ljubljanski verski štirinajstdnevnik „Družina“ sta vedno na razpolago na način samopostrežbe pri slovenskih mašah v Münchnu.

V Augsburgu je bila v nedeljo 23. aprila 1967 krščena prvorojenka zakoncev Sava in Marije Cunja, hčerka Vesna. Krst je bil v augsburški stolnici. Botri in sorodniki so prišli iz Trsta, odkoder sta zakonca doma. —

Pri krstu Vesne Cunja v Augsburgu v Nemčiji.

Vsi trije so srečni: mali Marsel Peter, ki je 21. maja praznoval eno leto, odkar je bil rojen v Bonndorfu (v Schwarzwaldu v Nemčiji), njegova mama Darinka in oče Marsel Gomboc. Bog jim obrani dobro voljo in zavljudnost!

Iskreno čestitamo, Vesni pa želimo, da bi zrasla v verno in zavedno slovensko dekle!

WÜRTEMBERG

V družini Franca in Anice Klinc, stanujočih v Stuttgartu, se je rodil drugi sinček, ki je bil krščen v župni cerkvi Hl. Geist v nedeljo, 7. maja, z imenom Marijan. Sedaj bo starejši bratec Roman imel družbo. Staršem čestitamo.

Poročila sta se v župnijski cerkvi v Öhringenu v soboto 6. maja Evstahij Ahlin iz Škocjana pri Turjaku in Anica Nose iz župnije Dobropolje. Želimo jima srečo in blagoslov v novem stanu.

V Jesingenu sta se poročila Franc Marolt iz Zdenke vasi, župnija Videm, in Franciška Puželj iz Zapotoka, župnija Sodražica; v Gaildorfu Ivan Vidmar iz Zagorice, župnija Dobrnič, in Stefanija Krajnc iz vasi Dovže, župnija St. Ilj pod Turjakom; v Sielmingenu Anton Mrgole iz Rogačic, župnija Škocjan, in Ljudmila Kocjan iz Mahovice, župnija St. Jernej.

Veselje in žalost obenem pa je obiskala družino Milana in Magdalene Gavez, stanujočih v Gebersheimu pri Leonbergu. Tam imajo že enoletno hčerko Elke. Letos so se veselili novega naraščaja in tokrat sta bila dvojčka, Tomažek in Gabrijela. Toda poslednja je že drugi dan umrla. Bil je prezgoden porod, zato je tudi življenje Tomažka še vedno v nekoliko kritičnem stanju. Moral bo ostati vsaj tri mesece v bolnišnici, da se bo dovolj okrepil. Kaže pa dobro, zato upamo, da ga bo

Pri praznovanju 1. maja v Esslingenu v Nemčiji sta prvokrat nastopila tudi para v narodnih nošah in pripela udeležencem slovenske zastavice. — Nabava narodnih noš je skupno delo rojakov na Württemberškem. Ker je med njimi veliko radodarnih ljudi, upajo, da bodo imeli do prihodnjega 1. maja že šest parov narodnih noš, s katerimi bodo predstavljali Slovence pri raznih srečanjih.

Bog družinici ohranil. Krščena sta bila oba kar v bolnišnici in staršem je veliko tolažbo, da Gabrijelica ni umrla brez krsta.

Pri tej stvari se je vredno nekoliko zamisliti. Kaj bo rekel k takemu dogodku materialističen človek, kateremu je življenje le toliko vredno, kolikor pomeni za ta svet, in kaj globokoveren in nadnaravnomislec človek? Prvi bo rekel: „Ta otrok je komaj zagledal luč sveta, pa je moral že umreti. Škoda za vse skrbi, stroške, pričakovanje in trpljenje, ko je bilo nazadnje vse zastoj.“ Drugi pa bo rekel: „Nikakor ni bilo zastoj! Če je ta otrok le živel toliko časa, da je učakal sveti krst, potem je živel prav zadosti dolgo. Zadosti, da je bil namen njegovega nastanka dosežen: število blaženih v nebesih je za vso večnost zraslo za enega.“

Na planine, na planine — tako bi lahko označili večer skioptičnih slik 9. aprila v Pfullingenu. V krasnih barvastih diapozitivih smo napravili potovanje po slovenski Koroški od Višarij preko pobočij Karavank, mimo Celovca in Pece pa tja do Uršlje gore. Ko se bomo letos tod mimo vozili na dopust v domovino, bo naš pogled še srčneje zajel vse te kraje, kjer je v ljudeh slovenska kri.

Praznik 1. maja v Esslingenu. Letos smo prvokrat praznovali 1. maj z našimi rojaki iz Stuttgarta in okoliških mest. Na predvečer praznika dela nas je prišlo blizu 300 skupaj v Esslingenu. Lep sončen dan in želja po domači družbi sta nas privabila na vzpetino nad Nekarjem v mestu Esslingenu, kjer stoji nova, moderna cerkev sv. Elizabete z lepo farno dvorano. Kot bi se sešli v domačem kraju, tako je bilo vse živo in slovensko na tem srečanju. Že od daleč nas je vabil s pročelja dvorane napis „Dobrodošli“ ob plapolanju slovenskih zastavic. Para v narodnih nošah sta pripenjala prihajajočim naše zastavice in filmska kamera je lovila te in one nasmejane obraze naših ljudi, da nam bo srečanje tudi v zgodovinski spomin.

Po sv. maši smo nadaljevali srečanje v farni dvorani. Tudi tu je bilo vse veselo in nasmevano. Gorenjski trio je skrbel za poskočno godbo, mize so bile obložene z dobro kapljico in pristnimi kranjskimi klobasami, ki jih je naredil naš mesar Martin R. iz Esslingena. Udeleženci so bili ves čas v napetem pričakovanju, kdo bo dobil glavni dobiček srečalova — magnetofon z vižami slovenskih ansamblov. Vsak je pač mislil, da bo njemu

Dan prvega obhajila je v Nemčiji velik praznik v cerkvi in na domu. Takrat gre vsa družina k sv. obhajilu. Otroci slovenskih staršev, bivajočih v Nemčiji, obiskujejo verouk pri krajevnem nemškem župniku in praznujejo dan prvega obhajila skupaj s župnijo, kjer

sreča mila, a sreča je izbrala le našega delavca iz Aalena. — „Škoda, da je 1. maj v Esslingenu samo enkrat na leto“, je vzdihnil ta in oni, ko smo se v poznih večernih urah razhajali na domove.

Smrtni primer: V Enningenu je nenadoma umrl zadet od srčne kapi 54-letni rojak Janez Šega iz Ravnega dola pri Novi Stifiti na Dolenskem. Zjutraj se je počutil povsem dobro in je še do 9. ure delal v kleparski delavnici. Tedaj pa je potožil svojemu delovnemu kolegu, da se nekam slabo počuti, in začel ga je oblivati mrzel pot. Bil je še toliko pri moči, da je prišel do zdravnika, ki je odredil takojšnji prevoz v bolnico. Med potjo je izdihnil. Njegovo truplo so prepeljali na domače pokopališče v Slovenijo. — Vsem sorodnikom naše iskreno sožalje!

PORURJE

✓ **Oberhausen-Sterkrade.** Tudi letos so se slovenski rojaki iz Porurja v lepem številu udeležili proslave praznika delavcev. Ker je prvi maj padel na ponedeljek, smo priredili slavje dne 30. aprila in s tem omogočili udeležbo tudi tistim, ki so prišli od daleč. Prva točka programa je bila popoldanska sveta maša, katero je imel g. Ifko iz Essena in med njo tudi v priložnostnem nagovoru razvil nekaj lepih misli o delu in krščanskem gledanju na delo. Po maši smo imeli kulturno prireditev, katere osrednja točka so bili na-

živijo. — Na sliki: slovenska deklica Kukovec Denis iz Baienfurta na Württemberškem na dan prvega sv. obhajila.

Takole so se postavili naši mladi v narodnih nošah po velikonočni maši v Oberhausen-Sterkrade v Nemčiji.

rodni plesi, ki sta jih izvajali slovenski folklorni plesni skupini iz Holandije in Porurja ter skupina iz Oberhausena. Ta zadnja je bila deležna še posebnega priznanja navzočih, katerega so udeleženci izrazili z navdušenim ploskanjem. Bobikov Roman iz Oberhausena pa je lepo deklamiral pesmico „Zlata ptička“. Po končani kulturni prireditvi je sledila prosta zabava s plesom tja do polnoči.

Krščeni so bili: Marijan Kosič in Janez Vedlin iz Hildena pri Düsseldorfu, Štefan Resman iz Oberhausena in Aleksander Gumzej iz Rheinkamp-Repelena.

V Essenu smo pa krstili: Andrejo Nedeljko (oče in mati: Franc Nedeljko od Sv. Bolfenka in Terezija iz Andrinec—Sv. Anton; stanujejo v Wuppertalu); Danijelo Jančar (oče Franc Jančar in Magdalena stanujeta v Velbert-u); Marijano Morinc (oče Marjan ter Jožefa Morinc, stanujejo v Essenu, drugi otrok); Jožefa Potočnik (oče Rupert in Marija Poročnik, tretji otrok, stanujejo v Essenu, doma so pa iz Maribora); Harald Jörg (prvi otrok očeta Franca in Edit Ulrike Margarete Kuhar); Danijelo Kovačič (starši Dane in Marija Kovačič stanujejo v Wuppertalu); Rozvita Smode (starši Viktor in Zofija Smode iz Maribora, stanujejo v Essenu, tretji otrok). — Pa naj po vsem tem kdo reče, da Slovenci v Essenu nimamo naraščaja!

Poročila sta se v Oberhausen-Sterkrade Ivan Hiti iz Andrejčjega in Terezija Rupar iz Dednika. Mlademu paru iskreno čestitamo. V Essenu so se pa poročili: Ciril Labohar, doma iz Sv. Ruperta nad Laškim, in Marga-

reta Bilstein iz Essena; Franc Kuhar iz župnije Tržič in Edith-Ulrike Pfabe iz Essena; Rafael Česnik iz Orešja, župnija Col v Slov. Primorju, in Margit Horvat iz Sekovcev iz djakovske škofije; Jožef Tkalec, doma iz Crensovcev v Prekmurju, in Terezija Horvat iz Vel. Polane v Prekmurju. — Srečno vsem!

Nizozemska

Z veseljem sporočamo, da se je Kajbičevim iz Heksenberga spolnila vroča želja. Dobili so sina prvorojenca, ki je pri sv. krstu dobil imeni Antonius Franciscus. Kličejo ga Toni. G. Leonu in njegovi soprogi ge. Ivanki iskreno čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova pri vzgoji malega naslednika.

Švedska

Krsti. Dne 9. aprila je bil v katoliški kapeli v Landskroni krščen Andrej Svetličič. Oče Ladislav je doma iz Novega Sela pri Daruvarju, mati Matilda, roj. Trčko, pa iz Štatenberga. Botra sta bila g. Oto Koradžija iz

2. aprila sta bila pri birmi v Jönköpingu na Švedskem Jožko in Milojka iz Hančičeve družine. Botra sta bila gospod in gospa Bajt iz Jönköpinga, birmal pa je katoliški škof iz Stockholma dr. John Taylor.

Billesholma in ga. Ana Marič iz Hyllinge. Dne 22. aprila pa je bila v kat. cerkvi v Malmö krščena Elizabeta Kontestabile. Oče Lazar je doma iz Zazida, mati Marija, roj. Ščulac, pa iz Ščilcev v Istri. Botra sta bila g. Ivan Dedić in ga. Milka Dedić iz Malmö. — Novokrščencem želimo mnogo sreče v življenju!

Poroki. Dne 6. januarja sta se v kat. cerkvi v Oskarströmu poročila Zvonimir Ivanušič iz Preloke pri Črnomlju in Marija Adlešič iz Žuničev pri Črnomlju. Priči sta bila gg. Franc in Jože Balkovec iz Oskarströma. — Dne 15. aprila pa sta si v cerkvi v Oskarströmu obljubila zvestobo v sv. zakonu Tomo Jantolek, doma iz Globočec pri Mariji Bistrici, in Marija Sagadin iz Zlatoličja. Priči sta bila g. Branko Špeljak iz Landskrone in g. Mato Najdok iz Oskarströma. — Novoporočencem iskreno čestitamo in želimo mnogo božjega blagoslova!

Birma. Na sliki v tej številki vidite naša letošnja birmanca.

Jubileji. V sredo, 3. maja, je obhajal 50-letnico življenja g. Ivan Rancinger iz Värnama. Isti dan pa je obhajal 40-letnico g. Ferdinand Urbančič iz Emmabode. Ta dvojni jubilej sta obhajali obe družini skupaj pri Urbančičevih. Slika tega praznika bo v prihodnji številki. Jubilentoma kličemo: Na mnoga leta!

Tudi na tem severnem koncu Evrope nas živi precej Slovencev. V glavnem so to begunci, ki so prišli v zadnjih letih iz avstrijskih in italijanskih taborišč. Prišlo pa je sem tudi

precej Slovencev, ko so med Jugoslavijo in skandinavskimi državami ukinili vizume. Tem „turistom“ s potnimi listi so tu v glavnem dali delo in dovolili bivanje do lanskega leta. Danes pa takim ne dajo več dela zaradi razmer, razen če gre za ožje sorodnike takih, ki so že od prej tu. Kdor hoče tu delati, mora na švedskem konzulatu prej urediti vse potrebno, da dobi dovoljenje. Moje mnenje je, da se res v Švedski nekaj več zasluži kot drugod, a ne pozabite, da so cene tudi primerno višje v pogledu stanovanja in prehrane. V časopisu sem bral, da je življenje v Stockholmu silno drago, med najdražjimi na svetu. Kako naj tak človek, ki pride iz držav z nekonvertibilno valuto, kot je Jugoslavija, tu v hotelu živi?! Da zve, kako bo z njegovo zaposlitvijo, pa mora čakati brez dela šest tednov ali več. — Tujce sicer najraje zaposlujejo v tovarnah, ker bi drugod zaradi podnebnih neprilik (n. pr. pri gradnjah) ne vzdržali. Švedska je močno industrializirana; v tovarnah se dela na tekočem traku in je izdelava serijska. Toda tudi norme dela so precej visoke. Za tako delo ni potreba imeti posebnih šol. Treba je imeti le potrpljenje in nekaj razuma. Je pa po navadi tako delo enolično in dolgočasno, posebno za tistega, ki ima poklic. Zaradi tega se opaža, da delavci pogosto menjavajo delo, posebno mlajši. — Da se v takem svetu povzpneš više, moraš biti že „superman“, poseben človek v sposobnosti in znanju. Razumljivo je, da so dobra mesta vedno zasedena. Švedi niso preveč navdušeni za razna

Na Švedskem sta se poročila Zvonimir Ivanušič in Marija Adlešič.

proizvodna mesta in sem n. pr. bral, da je samo v Göteborgu okoli 400 tehnikov, ki čakajo na zaposlitev. — Socialno zavarovanje je dobro urejeno, a zaradi tega so tudi odbitki od plač precej visoki. Preden te zaposlijo, pa sprašujejo predvsem razne formalnosti.

Teh nekaj podatkov sem napisal tistim, ki si želijo priti sem. Vse naj si prej uredijo v državi, kjer so, da ne bodo prišli sem v negotovost in zapravili brezplodno čas in denar. Saj, če se človek preseli, je včasih tako, kot bi pogorel. Zadovoljen in srečen pa je le tisti, ki je zadovoljen s tistim, kar ima. To je treba ohraniti, posebno zdravje in duhovne dobrine. — Z. F., Göteborg.

razno

MALE OGLASE sprejema uredništvo Naše luči do 10. v mescu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 30 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 1 avstrijski šil. (2 bfr, 0,20 NF, 0,15 DM ali enako vrednost v drugi valuti). Uredništvo posreduje le naslov oglaševavca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševavca, naj pošlje v pismu v denarju ali v znamkah pristojbino za dvoje pisem v tujino. Če tega ne stori, ne dobi odgovora. Pisem uredništvo oglaševavcem ne posreduje.

Zapriseženi sodni tolmač za slovenski in srbohrvatski jezik **MILENA GRATZA** prevaja vse vrste dokumentov, listin in tekstov. 8, München 27, Kufsteiner Straße 2/III, tel. 48 69 01.

PREVAJALSKA SLUŽBA V NEMČIJI. Hitro in točno prevaja vse vrste dokumentov in listin iz slovenščine in srbohrvaščine v nemščino in obratno dipl. filolog **JOSEPH ARECH**, 8000 München, Lauingerstraße 42. Pišite mu!

Slovenski in hrvaški sodnijski **TOLMAČ MARTIN SAPOTNIK** prevaja vse vrste dokumentov in razne listine hitro in zanesljivo, 413 Moers-Meerbeck, Luisenstr. 23, Rhld.

JANKOVIČ, 17 rue Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, je zaprisežen prevajavec in piše tudi razne prošnje. Pišite mu!

30-LETNI FANT v Nemčiji z lastnim stanovanjem želi spoznati pošteno in resno de-

kle od 25 do 30 let, sposobno gospodinjstva, bivajočo v Nemčiji ali tudi drugod. Naslov posreduje uredništvo „Naše luči“ pod zgoraj navedenimi pogoji. (66)

37-letno slovensko dekle, bivajoče v Nemčiji, se želi spoznati z resnim in poštenim slovenskim fantom od 37 do 45 let. Naslov posreduje uredništvo „Naše luči“ pod zgoraj navedenimi pogoji. (67)

SLOVENEK, star 30 let, bivajoč v Franciji, želi spoznati pošteno slovensko dekle. Naslov posreduje uredništvo „Naše luči“ pod zgoraj navedenimi pogoji. (68)

Prodaj v Prekmurju med Rakičanom in Belinci 1 oral orne zemlje in 1 oral senožeti z močnim lesom. Naslov posreduje uredništvo „Naše luči“ pod zgoraj navedenimi pogoji. (Pomlad)

KRASNA VILA z velikim vrtom v Zagrebu je naprodaj. Pišite na naslov: E. Pinter, Selnica ob Dravi 26, Slovenija, Jugoslavija.

VIPAVC JOŽE, 7 Stuttgart-S., Nemčija, Export-Import podjetje, se je nedavno preselil na Böblingerstraße 164 (tel. 60-43-62). Tudi v novem modernem lokalu vam solidno postreže in vam nudi kmetijske stroje, kosilnice, traktorje od najlažjih do najtežjih, škropilnice znamk „Irus“, „Schanzlin“ in drugih, gasilne brizgalne, radijske in televizijske aparate, magnetofone, kino- in fotografske aparate, pralne stroje, hladilnike in gospodinjske stroje vseh vrst, šivalne stroje vseh znamk in pletilne stroje svetovno priznane znamke „KAYSER“ (netto DM 490,—), elektr. strojčke za popravilo nogavic „Kolibri“ (DM 280,—), motorne žage, stroje za predelovanje lesa, betonske mešalce z električnim, bencinskim ali dizlovim motorjem ter pošilja na zaželeno naslove in v vse države.

Podjetje **DRUZOVIČ** (Export-Import, Marienstrasse 38b, Stuttgart) dobavlja najsoodnejše proizvode elektronike in elektroindustrije, priznane in iskane obrtniške stroje ter aparate, kmetijske stroje znamke »Holder« in pripomočke vseh vrst. Dobavlja tudi v Jugoslavijo. Rezervni deli zagotovljeni.

Julija in avgusta „Naša luč“ ne izide. Tej številki je priložena tudi posebna priloga.

ZA TISKOVNI SKLAD

sta darovala tudi: Matija Leban, Francija, 5 NF, in Stanko Ličen, Švedska, 20 šil. — Bog plačaj!

od doma

BEGUNJE — V tovarni športnega orodja Elan so v prvih treh mesecih letos prodali že 200 plastičnih čolnov, ki jih delajo v njihovem obratu v Gorjah pri Bledu. Njihova vrednost je 35.000 dolarjev. Izvozili pa so jih v Skandinavijo.

GORNJA RADGONA — Osnovna šola v Radgoni, ki ima še zdaj prostore v starem grajskem poslopju na hribu nad mestom, že dolgo več ne sodi v to okolje. Funkcionalno neprimerni prostori so prej ko slej provizorni, kjer ne more biti govora o sodobnem učnovzgojnem procesu. Zato se v Radgoni že več let odločno zavzemajo za graditev nove šole, saj je mračno okolje starega gradu vse prej kot privlačno shajališče za več sto radgonskih in okoliških otrok.

JESENICE — Sestavljen je odbor za odkup rojstne hiše slovenskega pisatelja Franca Finžgarja v Doslovičah. Hišo mislijo odkupiti in jo preurediti v kulturni, spominski in narodopisni muzej.

KAMNIK — V začetku jeseni nameravajo v Kamniku v okviru turistične akcije prirediti „Dan narodne noše“, na kateri se bo zbralo veliko gorenjskih, pa tudi koroških narodnih noš.

KRANJ — Na nedeljskem občnem zboru gorenjske lovške zveze so se zlasti zavzeli, naj bi bila pokrajinska organizacija še vnaprej in naj bi družila lovške družine na svojem področju. Opozorili so, da je lovcev zmeraj več,

lovišča pa zaradi novih zahtev ponekod zelo zmanjšujejo. Sklenili so, da bodo tudi v prihodnje načrtno naseljevali novo divjad, zlasti muflone, kozorožce in svizce.

KRIŽEVCI — Prebivalci Panovec, Kukeča, Sebeborci in drugih vasi so dobili svoj avtobus. Odslej bo namreč vozil na novi progi Križevci — Panovci—Kukeč — Sebeborci — Martjanci — Murska Sobota.

LENDAVA — Pred nekaj tedni je začelo cestno podjetje iz Maribora asfaltirati Rudarsko cesto. Vzporedno s tem bodo asfaltirali tudi lendavsko avtobusno postajališče. Vsa dela bodo veljala okoli 12 milijonov starih dinarjev.

LJUBLJANA — „Tehnika“ zida na nekdanjem Ferantovem vrtu doslej največjo stanovanjsko zgradbo v Ljubljani. Ob Gregorčičevi ulici bodo sezidali 127 stanovanj, od garsonjer do štirisobnih stanovanj. Vsa stanovanja so že v celoti razprodana. Vanje se bodo vselili konec septembra.

LJUBLJANA — Uprava carin se trudi, da bi se cariniki, zaposleni v Sloveniji, naučili slovenščine, pa nima veliko uspeha. Od 600 carinikov v Sloveniji je le 200 Slovencev. Za nove so določili, da morajo dokazati znanje jezika, ako hočejo delati v Sloveniji. Težje pa je s starejšimi, ki so že dalj časa v službi.

LJUTOMER — Za dan mladosti bodo v Ljutomeru odprli športni stadion, ki so

ga po načrtih prof. Evgena Pipana začeli graditi lani. Stal bo blizu 2 milijona Sdin, pri delih pa je zlasti mladina iz gimnazije veliko pomagala.

LOMANOŠE — Vaščani Lomanoš pri Gornji Radgoni urejajo te dni poljske ceste, kopljejo jarke, polagajo betonske cevi in vozijo gramoz. Vsaka družina mora opraviti toliko dni, kolikor hektarov obdelovalne površine ima. Prebivalci te vasi so nedavno uredili tudi avtobusno postajo in namestili leseno kolibo za čakajoče potnike.

MARIBOR — Vršil se je občni zbor čebelarstva društva Maribor. Iz poročila in razprave je bilo razvidno, da so mariborski čebelarji razvili živahno dejavnost na raznih področjih. Opozorili so, da bodo morale ekipe pri škropljenju sadnega drevja paziti, da ne bodo uničevale čebel. Zavzeli so se tudi za ustanavljanje večjega števila čebelarskih krožkov po osnovnih šolah in za tesnejše sodelovanje s čebelarskimi društvi v Murski Soboti, Lendavi in Celju.

MIREN — Lansko jesen je deževje poškodovalo vodnjak, iz katerega se je oskrbovalo z vodo 48 gospodinjstev. Zato so se vaščani odločili, da bodo zgradili nov vodnjak. Za graditev in delo je bilo vloženih okoli 1,5 milijonov dinarjev.

MISLINJA — Pred kratkim so začeli z zemeljskimi deli za gozdno avtomobilsko cesto Mislinja—Piršev dom—Pohorje. Zaenkrat so začeli

z deli pri kmetu Gratelu. Odtod pa se pomikajo v dolino. Cesta bo široka 6 metrov in bo utrjena. Največji vzpon bo 6 %.

MURSKA SOBOTA — V okviru prireditev v mednarodnem turističnem letu bodo v drugi polovici julija v Murški Soboti priredili več kulturnih in folklornih prireditev pod skupnim imenom „Tri dni veselja poleti“. Pričakujejo, da bodo te prireditve obiskali tudi turisti iz Madžarske in Avstrije. Občinski odsek Rdečega križa v Murški Soboti je v preteklem obdobju priredil v mestu in na podeželju 34 zdravstvenih predavanj. Predavali so zdravniki soboškega zdravstvenega doma in bolnišnice.

Pomurska turistična zveza je slednjič sklenila pogodbe z vsemi udeleženci, ki so zainteresirani pri tiskanju turističnega prospekta za Pomurje in ki bo izšel do glavne turistične sezone v nakladi 100.000 izvodov.

MURSKA SOBOTA — Podjetje Avtobusni promet Maribor je v Murški Soboti s 15. marcem uvedlo prvi dve progi mestnega prometa. Avtobus vozi na progah Moravci — Martjanci — Murška Sobota — Krog in Veščica — Murška Sobota — Rakičan.

MURSKI ČRNCI — Prebivalci tega kraja pri M. Soboti so sklenili, da bodo napeljali vodovod. Vas ima 66 hišnih števil, za vodovod pa se je priglasilo več kot 30 gospodarstev.

NADGRAD — V Nadgradu pri Oplotnici so začeli graditi novo gozdno kamionsko cesto, ki bo povezala ta kraj s cesto Oplotnica—Št. Lovrenc na Pohorju. Cesta bo dolga 3,5 km in jo bodo delno financirali krajinj sami s krajevnim samoprispevkom. Ko bodo gotova zemeljska dela, bo nadaljeval

in končal dela na cesti gozdni obrat GG v Oplotnici. Cesta naj bi bila gotova še v letošnjem letu.

NORIČKI VRH — Ta mesec nameravajo začeti z gradnjo umetnega jezera v Noričkem vrhu pri Gornji Radgoni. Zemeljska dela bodo stala okrog 8 milijonov S dinarjev. Denar za gradnjo bo prispevala ribiška družina iz Gornje Radgone. Jezero bo imelo površino 1,6 ha, globoko pa bo najmanj 3,5 metra. Zraven jezera bo prostor za športne objekte in tako bo jezero namenjeno za šport in ribolov.

ORMOŽ — V Ormožu so začeli graditi most čez Dravo na Hrvaško. Dolg bo 216 metrov, širok pa devet. Imel bo 60 ton nosilnosti.

SLOVENSKA BISTRICA — Na občinski praznik so odprli v Slovenski Bistrici sodobno šolsko poslopje in priredili razstavo sodobnih učil.

SLOVENSKE KONJICE — Konjiško avto-moto-društvo je pripravilo v domu kulture pregled raznih nesreč na javnih cestah. Številne razstavljene slike, ki jih menja-jo nekajkrat na leto, so zelo dobro opozorilo. Sicer pa to društvo skrbi tudi za ustrezno prometno vzgojo na osnovnih šolah v občini, kjer s svojimi sodelavci prireja krajša predavanja.

SREDIŠČE OB DRAVI — Prebivalcem Središča in okoliških vasi se je izpolnila dolgoletna želja: zgradili so novo šolsko poslopje, 75 let staro šolo pa so prenovili.

STAVESINCI — Prosvetno društvo namerava začeti z urejanjem dvorane. Predvsem bodo uredili oder, ki v sedanjem stanju ni več uporaben. Društvo bo plačalo le material, delo pa bodo prostovoljno opravili člani

društva. Denar je društvo prihranilo od lanskoletnih kulturnih prireditev. Letos je dobilo le 20.000 S dinarjev dotacije in se mora vzdrževati z lastnimi dohodki.

ŠT. OŽBALT — V Št. Ožbaltu in Dupleku ob Dravi so 2. aprila začeli splavarško šolo. V vsej Dravski dolini je okoli 150 starih splavarjev.

TABOR — Marljivi prebivalci Tabora in bližnje okolice so dogradili cesto do lovske kočice nad Taborom. Koča je last lovske družine iz Tabora in so jo doslej uporabljali le lovci. Z dograditvijo ceste pa so se lovci odločili, da bo koča, ki je na izredno lepi razgledni točki, odprla tudi za izletnike in turiste.

VELENJE — Velenjski kotalkarji so po petletnem marljivem delu med najboljšimi kotalkarskimi društvi v Jugoslaviji. Več kotalkarskih prireditev v Velenju ni potrdilo samo kvaliteto kotalkarjev, ampak tudi njih smisel za organizacijo prireditev. Zato so jim letos zapu-pali organizacijo drugega mednarodnega kriterija v kotalkanju, ki bo od 30. junija do 3. julija. Poleg kotalkarjev iz evropskih držav pričakujejo tudi udeležence iz Amerike.

Več kot 300 predšolskih otrok sta zajeli mali šoli, ki uspešno delata v Velenju in v Šoštanj. Otroci, predvsem iz šoštanske okolice, hodijo po več kilometrov daleč v šolo v Šoštanj. Skrb in zanimanje staršev za male šole v velenjski občini je pohvalna.

VELENJE — V tukajšnjem premogovniku nakopljejo 12.000 ton premoga na dan. Pri rudniku se kup premoga neprestano večja in ne vedo kam z njim. Zaradi tega so imeli delavci letos že teden dni dopusta.

NAŠA LUČ, mesečnik za Slovence na tujem. — Letnik 16.
List ureja uredniški konzorcij. Odgov. urednik : dr. Janko Hornböck.
Založba : Družba sv. Mohorja. Tisk : Tiskarna Družbe sv. Mohorja.
Vsi v Celovcu. — Opremo platnic izdelal : Klavdij Palčič. — List
izide desetkrat v letu (vsak mesec razen julija in avgusta). — Naroč-
nina za eno leto je 40 šilingov ali 80 belgijskih frankov, 8 francoskih
frankov, 6,8 švicarskih frankov, 5.50 nizozemskih goldinarjev, 7 nem-
ških mark, 1000 lir, 16 angleških šilingov, 10 norveških kron, 8,50
švedskih kron, 10 danskih kron, 2 ameriška dolarja, 2 avstralska dol-
larja. Naročnike sprejemajo poverjeniki lista in uprava Naše luči.
Uredništvo in uprava: Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt, Austria.

SLOVENSKI DUŠNI PASTIRJI IN URADI

ANGLIJA — Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9
(Tel. 01-735-66 55).

AVSTRIJA — Korotan, Albertgasse 48, 1080 Wien VIII. — Janez
Hafner, Theodor-Körnerstraße 111, 8010 Graz. — Anton
Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau.

BELGIJA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège (Telefon
04/23 39 10). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain,
Marcinelle (Hainaut), (Telefon 07/36 77 54).

ITALIJA — Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei
Colli 8, Roma.

FRANCIJA — Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Tel.
636-80-68). — Bogdan Makovec, 7 rue Gutenberg, 75
Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue
Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais). — Anton
Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz. — Stanko
Grims, 1 rue du Dauphiné, 57 Merlebach. — P. Jakob
Vučina, 6 rue de France, 06 Nice.

NEMČIJA — Lojze Škraba, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathilde-
straße 18. (Telefon 62676). — Ivan Ivko, 43 Essen-
Altenessen, Schonefeldstraße 36. (Telefon 291305). —
Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52.
(Telefon 47-944). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S,
Kolbsfr. 15/l. (Tel. 72278). — Ciril Turk, 73 Esslingen,
Häuserhaldenweg 36. (Tel.: Stuttgart 353177). — Dr.
Janez Zdešar in dr. Branko Rozman, Schubertstraße 2/l,
8 München 15. (Telefon 53 64 53).

NIZOZEMSKA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA — Jože Flis, Djurgardsvägen 32, Eskilstuna. (Telefon
016/14-16-66).